Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA

2002. VII. évfolyam, 7. szám

Cserkésztábor a Pikuj lábánál
Ahol nem maradt el az augusztus 20-i tűzijáték (6. o.)

A másik oldal
Gondolatok mindenszentekre és halottak napjára (10-11. o.)

A búcsúkról
A búcsú – az egész egyház ünnepe (14. o.)

Imaoldal
Élő egyház – halott egyház (15. o.)

Adventi készület
A várakozás időszaka (16. o.)

Koszorúkötés
Hogyan készül az adventi koszorú? (17. o.)

A doboz
II. rész: Torzkép a világról (18. o.)

Luca della Robbia
Művészettörténet (20-21.o.)

Egy tisztaszívű kisfiú
Mese (22. o.)

„Elérkezett az Úr kedves esztendeje”

Kihirdették a Munkácsi Egyházmegyét, és beiktatták első megyéspüspökét, Majnek Antalt (2-3. o.)

A TARTALOMBÓL:

„Elérkezett az Úr kedves esztendeje" . . . . . .2-3. old.
Pápai bullák . . . . . .4. old.
Sátor-tábor . . . . . .5. old.
Verecke-2002 . . . . . .6. old.
„Hálát adok neked, Istenem!" . . . . . .7. old.
Hazai hírek . . . . . .8. old.
Külföldi hírek . . . . . .9. old.
A másik oldal . . . . . .10. old.
Az Öreg Remete búcsúbeszéde . . . . . .12. old.
Életige, 2002.november .13. old.
A búcsú – az egész egyház ünnepe . . . . . .14. old.
November szentjei . . . . .14. old.
Imaoldal . . . . . .15. old.
Advent . . . . . .16. old.
Adventi koszorúkötés . . .17. old.
A doboz 2. rész . . . . . .18. old.
Témák a gyereknevelés művészetéből. 4. . . . . .19. old.
Luca della Robbia . . .20-21. old.
Mese . . . . . .22. old.
Keresztrejtvény . . . . . .23. old.
Humor . . . . . .24. old.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Cserbánics Adrienn, Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő), Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Munkácsy M. u. 19.

Engedélyszám:
3т 199

Készült:
a Povch nyomdában, Ungváron

„Elérkezett az Úr kedves esztendeje"

Kihirdették a Munkácsi Egyházmegyét, és beiktatták első megyéspüspökét, Majnek Antalt

2002. szeptember 27-én nagy ünnepnek örülhetett Kárpátalja római katolikus egyháza: a munkácsi Szent Márton-székesegyházban kihirdették II. János Pál pápának a Munkácsi Egyházmegye megalapításáról szóló, és Majnek Antal püspöknek, eddigi apostoli kormányzónak megyéspüspökké való kinevezéséről szóló bulláját. Az ünnepségen jelen voltak az ukrajnai római katolikus püspöki kar tagjai, Marian Jaworski lembergi bíboros-érsek vezetésével, Nikola Eterovic kijevi nuncius, Ivan Margitics és Jurij Dzudzar görög katolikus püspökök, Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi megyéspüspök, Horkay László református püspök, Mádl Dalma asszony, a Magyar Köztársaság elnökének felesége, Szakács Zoltán, a Magyar Köztársaság ungvári főkonzulja, Kovács Miklós, a KMKSZ elnöke, Orosz Ildikó, a KMPSZ elnöke, Popovics Béla, a KáMCSSZ elnöke valamint Sztepan Jovzsij, a Vallási Ügyek Főosztályának helyettes vezetője. Szép számban képviseltették magukat a hívek az egész egyházmegye területéről is.

Az ünnepi szentmise magyar idő szerint 11 órakor kezdődött a székesegyházban. A két és fél órás szertartás nem is tűnt hosszúnak, mert minden mozzanatnak külön jelentősége volt, és az odafigyelő résztvevőket megérintette a történtek mélysége, jelentősége.

Impozáns látvány volt a szentélybe bevonuló, arany miseruhás püspökök és papok látványa. Az arany szín azonban nem őket díszítette, hanem Annak szólt, akitől minden fény származik, és akit egyedül illet minden dicsőség. Ezt fejezte ki az is, amikor a bevonuláskor Antal püspök atya letérdelt az Oltáriszentség imádására.

A szentmise elején köszöntések hangzottak el: Majnek Antal püspök köszöntötte az egybegyűlt híveket, az egyházi és világi vezetőket. Azután

A bulla felmutatása

került sor a két bulla felolvasására. Magyarul Hidász Ferenc, ukránul Zsarkovszki Péter atyák olvasták fel a bullák szövegét, melyeket azután a diakónus ünnepélyesen felmutatott. A jelenlévők mindkét alkalommal tapssal fogadták a bulla felmutatását, mely kifejezte mindannyiunk örömét az ünnepi esemény alkalmából. Azután Jaworski bíboros jelképesen odavezette az új megyéspüspököt székéhez, aki helyet foglalt címere alatt.

A bíboros annak jelentőségéről beszélt, mit is jelent a püspök személye. „Ahol püspök van, ott egyház van, és ahol egyház van, ott Krisztus van jelen."

Ezt követően három papja üdvözölte a megyéspüspököt: Hidász Ferenc a magyar, Zsarkovszki Péter az ukrán, Josef Trunk pedig a német nyelvű hívek nevében. Utána a püspökök egyesével mentek oda az ünnepelthez és köszöntötték őt, majd ezt tették a Kárpátalján szolgáló papok is, akik ilyen módon engedelmességüket és hűségüket is kinyilvánították főpásztoruknak. Különösen szép része volt ez a szertartásnak, mert a testvéri szeretet és az öröm nyilvánult meg minden mozdulatban, ez érződött a gesztusokban és a hozzánk el nem hallatszó szavakban.

Az egész szentmisét Kárpátalja sokszínűsége jellemezte. Az olvasmányok, könyörgések is több nyelven hangzottak el: magyarul, ukránul, németül, szlovákul. Emiatt is lett olyan hosszú a szentmise, de így mindenki magáénak érezhette az ünnepet.

A szentbeszédben Majnek Antal püspök atya Kárpátalja rövid történelmének ismertetése után ezeket mondta: „A mai evangéliumban hallottunk Péter apostol küldetéséről. A legtökéletesebb szemináriumi nevelés után következett az utolsó és legnehezebb vizsgakérdés: „Péter, szeretsz-e engem?" Az apostol őszinte, pozitív válasza után adhatja csak az Úr a feladatot, a missziót első számú munkatársának. Ma sincs ez másképp. Ma is ugyanazt várja az Úr Jézus apostolaitól, lelkipásztoraitól – tőlem is: Válaszolj, „szeretsz-e engem?" És nekem nem háromszor kell elismételnem, hanem 365-ször – minden nap: „Szeretlek, Uram!" Tanúságot kell tennem az ő irgalmas jóságáról mindenkinek, hirdetni – főleg a szegényeknek, betegeknek – az örömhírt: elérkezett „az Úr kedves esztendeje"!

A szentmise latin nyelven folytatódott, hogy minden nyelv képviselője részt tudjon venni benne, majd a végén Nikola Eterovic apostoli nuncius szólt néhány szót az egyházmegye beiktatási szertartásának jelentőségéről. Azután Majnek Antal püspök mondott köszönetet Marian Jaworski bíborosnak és Nikola Eterovic apostoli nunciusnak, hogy tolmácsolták és végrehajtották a Szentszék rendelkezéseit, és megköszönte azok fáradozását, akik munkájukkal hozzájárultak az ünnep széppé tételéhez.

Hidász Ferenc atya felolvassa a bullát

Marian Jaworski bíboros, Majnek Antal megyéspüspök és Nikola Eterovic nuncius

A templomkertben püspökök, papok és hívek örömteli tapssal köszöntötték az új megyéspüspököt. A gratulációknak még jó darabig nem lett vége, a különböző helyekről érkezett hívek, a püspök atya régi cigány hívei, a munkácsiak és még sokan mások mentek hozzá egy szeretetteljes köszöntésre, kézszorításra. A lelki örömök után agapé fogadta a résztvevőket a templomudvaron. Ha előbb nem, addigra mindenkinek eszébe jutott, hogy megéhezett a hosszú szertartás alatt, s szendvicsevés közben folytatódott a beszélgetés és ünneplés.

A beiktatás öröme után a hétköznapokban is segítsük imáinkkal Főpásztorunkat, akinek hivatala nemcsak kitüntetésként, hanem súlyos keresztként is nehezedik vállára. Krisztust kell képviselnie közöttünk, s felelősséggel tartozik Isten előtt a rábízottak lelki üdvéért, vagyis értünk. Közeli munkatársai - és még sokan - tudják, hogy minden erejével igyekszik hívei lelki és testi szükségleteinek eleget tenni, miközben az egyházmegye vezetésének gondját és felelősségét viseli. Isten, aki ezt a feladatot adta neki, erőt is ad hozzá, de kérjük mi is az Urat: „Adj erőt Főpásztorunknak, atyja legyen mindnyájunknak, és jó harcot harcolhasson javára egyházunknak!"

Pápai Zsuzsanna

A Munkácsi Egyházmegye megalapításáról szóló bulla

János Pál püspök, Isten szolgáinak szolgája, örök emlékezetül.

Mivel Kárpátalján a katolikus hívek körében a hit nemrégiben szépen növekedésnek indult, örömünkre szolgál, hogy ugyanitt megfelelő egyházi struktúrákat és kormányzást állítsunk fel. Mivel pedig Tiszteletreméltó Majnek Antal testvér, febiánai címzetes püspök, ezidáig Kárpátalja latin szertartású híveinek Apostoli Kormányzója a hívek egyre jobb gondozása érdekében a Szentszéktől azt kérte, hogy ugyanezen Apostoli Kormányzóság területén új egyházmegye létesüljön, azért mi úgy láttuk jónak, hogy ezt a kérést szívesen teljesítsük. Ezért érett és megfontolt döntés alapján, meghallgatván Tiszteletreméltó Nikola Eterovic testvér, Sisak-i címzetes érsek és Ukrajna apostoli nunciusa, valamint a Püspöki Kongregáció véleményét, a fent említett területen felállítjuk a Munkácsról elnevezett Latin Szertartású Egyházmegyét, s egyszersmind a Lembergi Latin Érsekség fennhatósága, s a Püspöki Kongregáció joghatósága alá rendeljük. Az új egyházmegye székhelyéül Munkács városát jelöljük ki, s az ugyanott álló Tours-i Szent Márton templomát pedig székesegyház rangjára emeljük, felruházván az őt megillető jogokkal és kiváltságokkal. Hogy az újonnan felállított egyházmegye Főpásztora a kormányzáshoz hathatós segítséget nyerjen, az általános jog előírása szerint állíttassék fel a Tanácsosok Testülete. Az egyházmegyei szeminárium alapítását s a szent szolgálatokra készülő növendékek képzését illetően pedig tartsák be az általános jog előírásait, figyelembe véve a Keresztény Nevelési Kongregáció irányelveit. Ha lehetséges, küldjenek Rómába filozófiai és teológiai képzésre kiválasztott szemináriumi növendékeket, valamint kiegészítő tanulmányok végzésére papokat. Ami pedig az új egyházmegye kormányzását, az egyházi vagyon kezelését, széküresedés esetén a Kormányzó megválasztását, a hívek jogait és más efféléket illeti, tartsák meg a szent kánonok előírásait. Mindeme dolgok végrehajtását pedig, melyeket előírtunk, rábízzuk a fent említett Tiszteletreméltó Nikola Eterovic testvérre, vagy az ő távollétében arra, aki az adott régióban a Szentszék ügyeit intézi, s megadunk neki minden szükséges felhatalmazást, beleértve a megfelelő egyházi méltósággal bíró férfi subdelegálásának jogát, azzal a kötelezettséggel, hogy a Püspöki Kongregációnak gondosan küldje meg a beiktatás meglétéről szóló dokumentum egy példányát. Végül azt akarjuk, hogy ezen levelünk mind a jelenben, mind a jövőben érvényes és jogerős legyen. Minden ellenkező rendelkezés hatályát veszti.

Kelt Rómában, Szent Péternél, az Úr 2002. esztendejében, március hó 27. napján, pápaságunk 24. évében.

† Angelo Sodano bíboros, államtitkár

† Johannes Re bíboros, a Püspöki Kongregáció prefektusa

A Munkácsi Egyházmegye megyéspüspökének kinevezéséről szóló bulla

János Pál püspök, Isten szolgáinak szolgája

Tiszteletreméltó Majnek Antal testvérnek, a Kisebb Testvérek Rendje tagjának, ezidáig febiánai címzetes püspöknek és Kárpátalja latin szertartású hívei Apostoli Kormányzójának, az újonnan felállított Munkácsi Latin Egyházmegye első Ordináriusának üdvözletét és apostoli áldását küldi.

Miként nagy bizalommal téged, Tiszteletreméltó Testvér, hat esztendővel ezelőtt a püspöki hivatás szent szolgálatára kézföltételünkkel felavattunk, ugyanúgy nagy örömmel igyekszünk most is – látván az elmúlt években a Kárpátaljai Apostoli Kormányzóság területén kifejtett tevékenységedet – jelen apostoli levelünkkel ezen fiatal egyházmegye élére állítani, hogy az elkövetkezendő években annak Pásztora és lelki Vezetője légy. Ezért tehát Téged a febiánai címzetes püspöki székkel járó minden kötelezettség alól felmentünk, s kinevezünk a Munkácsi Latin Egyházmegye első püspökévé, s egyúttal megadjuk az ehhez szükséges általános jogokat a velük járó kötelezettségekkel együtt, melyeket a szent kánonok ezen kinevezéshez fűznek. A Munkácsi Latin Egyházmegye papságát és hívő népét pedig értesítsd megfelelő módon akaratunkról és döntésünkről.

Ezen új és törvényesen megalapított közösség lelkipásztorait és híveit arra buzdítjuk az Úrban, hogy Téged, mint nagyobb tekintéllyel kormányzót, fogadjanak el, és irányításodat kövessék.

Téged pedig, Tiszteletreméltó Testvér, hasonlóképpen intünk az Úrban, hogy nagy apostoli buzgósággal teljesen szenteld oda magadat ezen szeretett egyházi közösségnek, hogy az, állhatatos munkáddal, gyarapodjék, s a jövőben sikeresen boldoguljon.

Kelt Rómában, Szent Péternél, az Úr 2002. esztendejében, március hó 27. napján, pápaságunk 24. évében.

II. János Pál pápa

Leonardus Eriguus titkár

Sátor-tábor

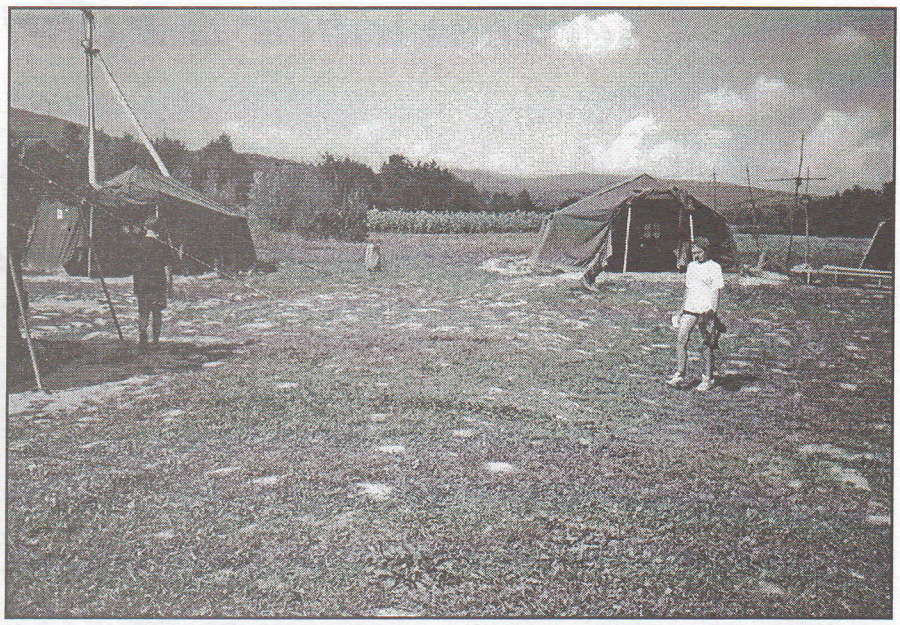

Mielőtt még valaki túlságosan komolyan venné e mű címét és lelki szemei előtt megjelenne egy valós sátortábor képe, annak minden jellegzetességével – gyorsan helyre teszem a dolgokat. A cím valós dolgokat takar, mert sátor is volt, meg tábor is. Legjobb lesz talán, ha az elején kezdem.

Augusztus 19. és 24. között Antalócon a Pogány István atya körzeteiből való hittanosoknak hittantábort szerveztek. A kerepeci hittanosokat hitoktatónőjük kísérte.

Amikor megérkeztünk táborhelyünkre, azonnal láttuk, hogy ez a táborozás eltérő lesz az eddig megszokottaktól, már ami a szálláshelyet illeti, ugyanis a négy hatalmas katonai sátor látványa egy pillanatra meghökkentette a társaságot, hát még, amikor kiderült, hogy az elkövetkezendő néhány napban ezekben fogunk aludni.

Miután megtörtént a „honfoglalás", elkezdődtek a programok. Tábori időszámítás szerint, a második napon népes csapattal bővült táborunk. Korán reggel autózúgásra és izgatott beszéd hangjaira ébredt a tábor éberebben alvó része (a többieket fel kellett költeni), megérkeztek Szulincsák Sándor atya hittanosai Csapról. Miután ők is végezték a maguk „honfoglalását" a táboron belül, és nagyjából megismerkedtek a korábban érkezettekkel, folytatódott a tábori élet. Volt itt minden: játék, torna, fürdőzés a közeli tavacskában, tábortűz. Ezenkívül, természetesen, lelkünk ápolásáról sem feledkeztünk meg.

Helyi vezetőnk felvitt minket a közelinek mondott tv-átjátszó állomáshoz, amely nem is volt olyan közeli, de azt hiszem, hogy a túrának is beillő felfedezőút mindenkiben kellemes emlékként él.

Sajnos, a kerepeci hittanosok nem maradhattak a hét végéig. A hét közepétől már csak a csapiak és kísérőik maradtak velünk.

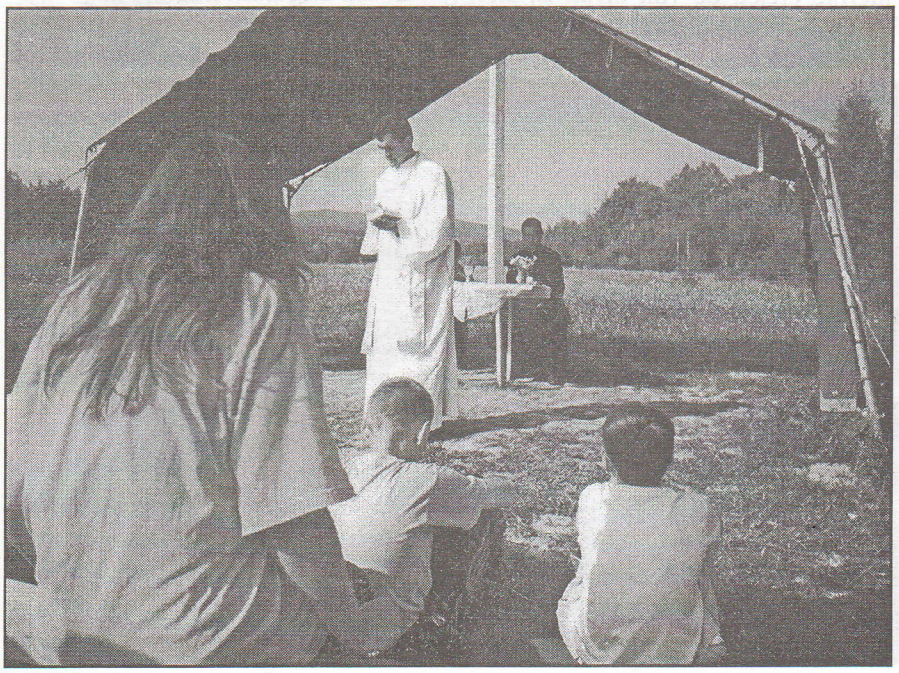

A tábor folyamán István atya többször misézett. Misehelyül szintén egy sátor szolgált, amelynek két végét felhajtották. Nemcsak a hittanosok lelkiéletével törődött, hanem arról is gondoskodott, hogy a nagy melegben nehogy bárkinek is baja essen. Ez ellen egy hatalmas locsolózást provokált ki, maga járva az élen a jó példával. Fergeteges locsolkodás kerekedett belőle. Azt hiszem, ezeken a jeleneteken még évek múlva is mosolyogni fogunk, ha felidézzük őket.

De eljött a nap, amikor véget ért a tábor, legalábbis a csapi hittanosoknak. Őket az ásványi, valamint a munkácsi hittanosok váltották fel. Itt is volt minden, ami egy hittantábor jellegzetessége lehet. Hatalmas métameccseket vívtunk a közeli focipályán. Egy hosszabb túra keretében felfedeztük ennek a szép tájnak egy darabját. Esténként a tábortűznél imádkoztunk, majd tréfás jelenetekkel tarkított játékok következtek.

Remélem, minden résztvevő jól érezte magát a táborokban, és új barátságokkal, lelki élményekkel tért haza, azzal az elhatározással, hogy jövőre ismét itt szeretne lenni.

B. A.

Verecke – 2002

Cserkésztábor a Pikuj lábánál

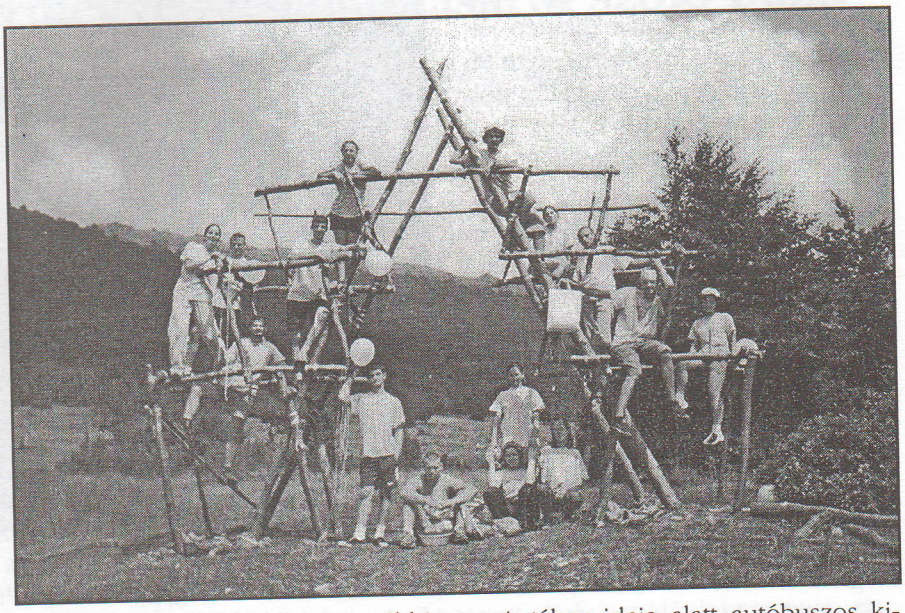

A KáMCsSz idén rendezte meg második nagytáborát augusztus 13. és 22. között Bukovec falu határában, a Pikuj lábánál, melynek a Verecke – 2002 nevet adta. Ebben a táborban jelen voltak Kárpátalja jelenlegi cserkészcsapatai, valamint megtiszteltek jelenlétükkel Erdélyből érkezett cserkésztestvéreink is.

A táborhelyen nagyon szép táj fogadott bennünket. Kezdésként a kijelölt nemzetségfők (altáborparancsnokok) elvezethették népüket saját földterületeikre, ahol elkezdhették a sátrak felépítését. Igaz, néha eleredt az eső, de ez nem okozott akadályt. Mindegyik altábor megkapta a számára kijelölt öltözéket, melyet már „Árpád honfoglaló magyarjai"-ként viselhettek. A napok teltével – egy kis „időutazással" – Szent István udvarába csöppentünk, ahol nagy erőfeszítések árán sikerült megkeresztelni a pogány népet. A továbbiakban kézműves-foglalkozásokon vehettünk részt, ahol a kosárfonás és a fafaragás rejtelmeibe vezettek be minket. Ahogy múltak a napok, egyre jobban összeszokott a társaság, és érdekesebbnél érdekesebb megpróbáltatásokon kellett átesnünk. Elkezdődött a sportvetélkedők, akadályversenyek, métabajnokságok, számháborúk sorozata is. Voltak olyan programok, vetélkedők is, ahol az altábor minden tagjának össze kellett mérnie erejét, de volt olyan is, ahol az altábor tíz legbátrabb tagja mérte össze tudását.

A tábor ideje alatt autóbuszos kiránduláson is részt vehettünk. A kirándulás első állomása a szolyvai Emlékpark volt, ahol a II. világháborúban meghalt magyar és más nemzetiségű áldozatoknak állítottak emléket. Ezután rövid sétát tettünk a beregvári Schönborn kastély környékén, Munkácson pedig megtekintettük a várat, melyet hajdan Zrínyi Ilona védett. Napunkat szentmisével zártuk a Szent Márton-székesegyházban.

2002. augusztus 20-a mindannyiunk számára emlékezetes nap volt. A délelőtt folyamán métabajnokságok sorozata zajlott le, délután pedig Pogány István atya tartott ünnepi szentmisét fenn a táborhelyen.

Az esti órákban kisebb csapatok indultak az Osztra Hora és a Pikuj gerincére, ahol a kijelölt helyeken máglyákat raktak. Az Osztra Hora három csúcsán és a Pikuj gerincén tíz máglya lángja gyulladt meg az éjszaka sötétjében. Csodálatos látvány tárult elénk, melyet már csak a tűzijáték fokozhatott.

Bízom benne, hogy mindenki, aki részt vett ebben a táborban, sok új barátra tett szert, és élményekkel telve térhetett haza a Pikuj lábánál töltött nagytáborból.

Pénzelik Nikolett őv, Munkács

„Hálát adok neked, Istenem!"

Az Egyházmegyei Teológiai Tanfolyamról

Az egyházmegyénk teológiai tanfolyamán való részvétel nagy lehetőséget jelentett számunkra hitbeli tudásunk fejlesztésében. Ez alatt a három év alatt minél többet tudtunk meg hitünkről, Istenről, Jézus Krisztusról, annál erősebb lett hitünk, bizalmunk Istenben. Nőtt bennünk az Isten utáni vágy.

Ebben óriási szerepük volt tanárainknak, az előadó lelkiatyáknak, akik lelkiismeretesen, nagy-nagy türelemmel, szeretettel és bölcsességgel igyekeztek tanítani, nevelni bennünket. Nemcsak lexikális tudásunk gyarapodásán fáradoztak, hanem ami a legfontosabb: lelkületünk fejlődését tűzték ki célul. Igyekeztek felelőséggel eleget tenni és megfelelni küldetésüknek, hogy rájuk is igaz legyen Jézus Krisztusnak az apostolokról szóló kijelentése: „Aki titeket hallgat, engem hallgat..." (Lk 10, 16)

Hallgattuk is őket, s órajtuk keresztül Isten üzenetét: „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden tanítással, amely az Isten szájából származik." (Mt 4, 4)

„Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága." (Jn 8, 12)

Jó volt megtapasztalni tanfolyamunk hangulatát, küzdelmeit és tanúságtételeit. Bizony, még csak eljutni sem volt egyszerű ezekre a foglalkozásokra. De nagyon megérte leküzdeni az akadályokat. Felemelő érzés töltött el bennünket, amikor a foglalkozás kezdetére megint sikerült a túlnyomó többségnek összegyűlnie. Szívünkben érezhettük Jézus Krisztus ígéretét: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük." (Mt 18, 20)

Hála Neked, Istenünk, sokkal többen gyűltünk (gyűlünk) össze a nevedben. Akik megtapasztalták a közösség lélek- és hitépítő, erősítő erejét, azok nem sajnálják sem az itt eltöltött időt, sem a fáradságot. Többet ér, mint bármilyen anyagi jövedelem. A lelki gazdagodás és hitbeli erősödés, amit ilyenkor kapunk, a valóságban köztünk jelen lévő Jézus Krisztus kegyelmének a gyümölcse.

A Kántorképző végzősei és tanáraik

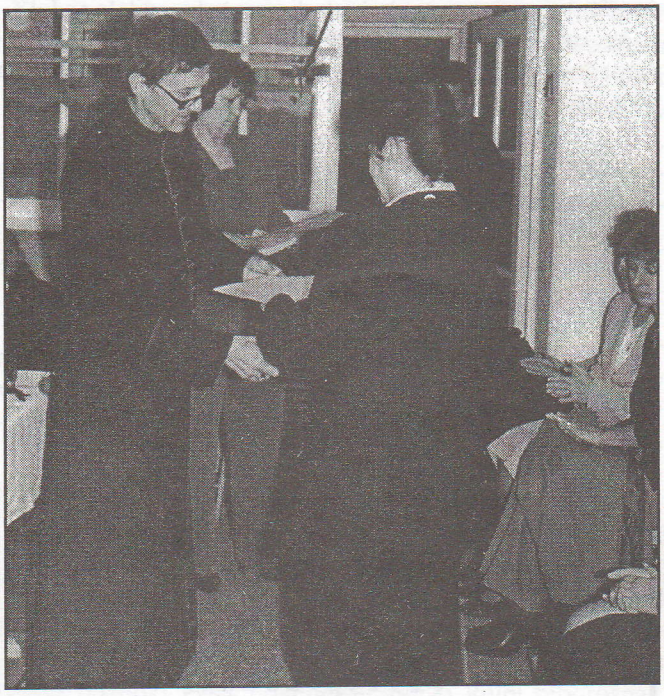

Diplomaosztás a III. Teológiai Tanfolyam végén

A teológiai tanfolyam a hálaadási szentmisével és az oklevelek átadásával hivatalosan befejeződött, de nem ért véget. Nem is érhet véget soha. Istent teljesen soha meg nem ismerheti a teremtménye.

Jézus, a láthatatlan Isten képmása, az egyetlen közvetítő Isten és az emberek között, a kinyilatkoztatás végső beteljesítője. Aki megismeri Jézust, az egyetlen és egyetemes üdvösségszerzőt, annak csatlakoznia kell Jézus egyházához, ha üdvözülni akar. Isten és Jézus mindenkit hív, minden megtérő bűnösnek megbocsát, és mindenkit hazavár.

Jézus önkéntes keresztáldozatával kiengesztelte irántunk az Istent. Ez a legnagyobb örömhír, az evangélium.

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek" – mondta Jézus az apostoloknak. (Mk 16, 16) Kereszténységünk következtében nekünk is ezt mondja. „Arról tudják meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt." (Jn 13, 35)

Tehát küldetésünk van. Isten szeretetét kell közvetítenünk minden embertársunk felé. Mindezt hittel, tanítással, de legfőképpen cselekedettel.

Nagyon sok boldogságot és kegyelmet kérek Istentől tanárainknak. Segítse őket nagyon bő terméshez az aratás Ura!

Tanfolyamtársaimat áldja meg az Isten; adjon nekik is nagyon sok feladatot, ezek elvégzéséhez bőséges kegyelmet, kitartást, hitet és tehetséget.

Emlékezzünk, emlékezzünk, mi KRISZTUSHOZ tartozunk!

Berczik József, Csap

HAZAI HÍREK

2002. szeptember 21. Az Egyházmegyei Teológiai Tanfolyam végzős hallgatói Munkácson, a hálaadó szentmise után, átvehették diplomájukat. 45-en kaptak diplomát.

Az ugyancsak most véget érő Egyházmegyei Kántorképzőn nyolcan végeztek. Az ünnepi alkalom egyben évnyitó is volt a most induló új kurzusok hallgatóinak.

2002. szeptember 27. Délelőtt 11 órakor a munkácsi Tours-i Szent Márton-székesegyházban kihirdették II. János Pál pápának a Munkácsi Egyházmegye megalapításáról szóló, és Majnek Antal eddigi apostoli kormányzónak megyéspüspökké való kinevezéséről szóló bulláját.

2002. október 8. Életének 88., papságának 61. évében a Szatmárnémeti Papi Otthonban elhunyt P. Plackinger Pál. Temetésére október 10-én került sor Szatmárnémetiben.

†

P. Plackinger Pál

(1915 – 2002)

A Szatmári Római Katolikus Püspökség gyászjelentése szerint: P. Plackinger Pál Nagytarnán született 1915. február 16-án. Elemi iskoláit szülőfalujában, gimnáziumi tanulmányait Szatmárnémetiben végezte. Teológiai képzést Szatmárnémetiben, majd Nagyváradon kapott. 1942. április 4-én Fiedler István püspök szentelte pappá. Segédlelkészként Felsővisón, Krasznabélteken, Ungváron tevékenykedett. Kárpátalján élte át a kommunista önkény éveit. Elítélték, és Szibériába, Karagandába száműzték. 1953-ban visszatérhetett Kárpátaljára, Királymezőn szolgálta Istent és embertársait. 1961-től ismét száműzetés a sorsa, Kazahsztánban. 1964-től papi hivatását Visken, Técsőn, Bustyaházán és Gyertyánligeten végezte. 1978 és 1995 között Németországban élt. 1995-től Szatmárnémetiben a papi otthon lakója volt.

Adjon az Úr örök nyugodalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki!

2002. október 18-20. Hitoktatóknak tartott lelkigyakorlatot Mészáros Domonkos ungvári plébános a munkácsi Pákh-házban. A lelkigyakorlaton mintegy huszonöten vettek részt.

2002. október 26. Munkácson, a székesegyházban családtalálkozót rendeztek. A találkozó témája a következő volt: A hűség és a felelősségvállalás szerepe a családokban.

Személyi változások az egyházmegye vezetésében

A Munkácsi Egyházmegye papsága titkos szavazással a következő személyeket ajánlotta az egyházmegye testületeibe, amelyet a püspök jóváhagyott:

1. Az egyházmegye tanácsosi testülete. ELNÖK: Majnek Antal püspök. TAGOK: Zharkovski Péter OFM általános helynök, Hidász Ferenc OFM püspöki helynök, Bohán Béla SJ, Sásik Milan CM, Pogány István.

2. Az egyházmegye papi szenátusa. ELNÖK: Majnek Antal püspök. TAGOK: Zharkovski Péter OFM, Hidász Ferenc OFM, Bohán Béla SJ, Mészáros Domonkos OP, Pogány István, Sásik Milan CM, Schönberger Ferenc, Trunk Josef.

3. Az egyházmegye gazdasági tanácsa. ELNÖK: Majnek Antal püspök. TAGOK: Bohán Béla SJ, Pogány István.

EGYHÁZI CÍMEK ÉS KITÜNTETÉSEK

Pápai prelátus:
Mons. Károlyi Lajos mezőkaszonyi plébános

Szatmári címzetes kanonok és esperes:
P. Schönberger Ferenc császlóci plébános

Penitenciárius:
P. Bohán Béla SJ beregszászi esperes plébános

A magyar hívek ügyeivel megbízott felelős:
P. Hidász Ferenc OFM huszti esperes plébános

A német hívek ügyeivel megbízott felelős:
P. Trunk Josef pósaházi plébános

A szláv nemzetiségű hívek ügyeivel megbízott felelős:
Zharkovski Péter OFM szerednyei esperes plébános

FELHÍVÁSOK

Az Egyházmegyei Teológiai Tanfolyam következő foglalkozásának időpontja november 16.

Ungváron november 3-án 17 órai kezdettel ifjúsági mise lesz. Minden fiatalt szeretettel várunk! A mise után agapé lesz, ahol jó hangulatban, nagyokat beszélgetve és nevetve szép perceket tölthetünk el egymással. Gyertek!

2002. november 11. Munkácson, közép-európai idő szerint fél 10-kor tartjuk egyházmegyénk székesegyházának búcsúját. Mindenki kedves hívőt szeretettel várunk!

KÜLFÖLDI HÍREK

Restaurálják Michelangelo Dávid-szobrát

Firenze: A toszkán főváros Akadémia múzeumában megkezdődött a világ egyik leghíresebb szobrának a restaurálása. Az 5 m 16 cm magas márványszobrot a jelenlegi helyén restaurálják, de úgy, hogy a látogatók a szokásos rendben tekinthetik meg a kiállítást, ugyanis a napi munkálatokat csak a múzeumi nyitvatartás után kezdik meg.

A Dávid-szobor 1873-ban került a Galleria dell' Accademiára, és most első alkalommal fognak hozzá felújításához. A munkálatok a tervek szerint hat-nyolc hónapig tartanak. A 165 millió eurós költséget egy holland alapítvány fedezi. Michelangelo a firenzei signoria kérésére fogott hozzá a hatalmas duccio márványtömb faragásához, miután az két évszázadig érintetlenül hevert a firenzei dóm műhelyében. A XIII. században éppen a hatalmas tömb közepén egy túl mély bevágást ejtettek, abba is hagyták a munkát, s a későbbi szobrászok egyike sem látott többé fantáziát a csorba kőben, mígnem Michelangelo ihletett szeme felfedezte a benne szunnyadó Dávidot, és Rómából való visszatérése után, 1501-1504 között háromévi munkával elkészült vele. A Dávid-szobor – melynek eredeti helye a város főterén álló Palazzo Vecchio bejárata volt – a Herkules ábrázolással együtt máig a liliomos Firenze egyik jelképe. VR/MK

Gyulay Endre püspök levele az ORTT Panaszbizottságához

Gyulay Endre szeged-csanádi megyéspüspök levelében a TV2 kereskedelmi csatornán látható Big Brother sorozattal kapcsolatban fogalmazza meg kifogásait, és kéri az ORTT állásfoglalását a műsor, és általában a képernyőn, a különböző csatornákon látható színvonaltalan, gátlástalanságot, erőszakot sugárzó műsorokkal kapcsolatban.

Kéri a Panaszbizottság tagjait, az elbírálásnál „vegyék figyelembe, mivel táplálják a gyerekeket és fiatalokat, milyen jövő-magyar társadalmat készítenek elő."

Gyulay Endre levelében hangsúlyozza, hogy a fiatalok, gyermekek miatti aggodalom vezette a levél megírására. Katolikus iskolaigazgatók is kérték, emelje fel szavát, hiszen „általános iskolás gyerekek témája az iskolában ennek kiértékelése, és nem tudnak mit tenni ellene." A gyermekkorúakra nagyon nagy hatással van a sorozat. „Ma kezembe került a helyi lap (Dél-Magyarország). Klubot alakítanak és szurkolnak, hogy a szegedi fiút ki ne szavazzák, és minden este a törzshelyen – cukrászdában vagy vendéglőben, ahol nagyképernyőre kivetítve nézik e sorozatot – összejönnek; arcukat nézve az újságban, jó részük nem fiatal, hanem gyerek" – fogalmaz a püspök. Mint írja, a sorozat betiltását nem kérheti – bár nem alaptalanul kérné –, de valamiféle szabályozást, normarendszer-kialakítást elengedhetetlennek tart. MK.

Az olasz katolikus mozgalmak az iraki háború ellen

Firenze: Hatvan olasz katolikus társulat, lelkiségi mozgalom – köztük a Katolikus Akció és a Fokoláre – elutasítja az amerikai elnök egyoldalú háborús politikáját. A katolikus társulatok szombaton értekezletet tartottak Firenzében. Itt megfogalmazott álláspontjukat rögtön eljuttatták az olasz parlamenthez, amely a hét közepén hozza meg döntését az ügyben. Az értekezleten részt vett Diarmuid Martin érsek, a Szentszék állandó megfigyelője az ENSZ genfi hivatala mellett. A társulatok szóvivője a Vatikáni Rádiónak elmondta: tökéletesen egyetértenek az olasz püspöki kar elnökének, Camillo Ruini bíborosnak nemrég elhangzott kijelentésével, miszerint a problémák megoldásának nem lehet eszköze a háború és még kevésbé a megelőző háború. A béke a globális fejlődés elengedhetetlen feltétele. VR/MK

24 évvel ezelőtt választották meg II. János Pál pápát

2002. október 16-án volt 24 éve annak, hogy Karol Wojtyla bíborost, krakkói érseket pápává választotta a konklávé. A szerda délelőtti általános kihallgatás ezúttal történelmi mérföldkövet is jelentett, hiszen ezen a napon II. János Pál, Péter 263. utódja, elfoglalta az ötödik helyet azok között a pápák között, akik a leghosszabb ideig uralkodtak.

A szentatya beszéde elején megismételte fohászát, amelyet ezen a nyáron intézett a Szűzanyához a Krakkó melletti Kálvárián, és amelyben ismételten oltalmába ajánlotta életét, szolgálatát, az egyház sorsát, megismételve pápasága jelmondatát: „Totus tuus..." A pápa hálát adott Istennek 24 éves péteri szolgálatáért, és ismételten Isten anyjának kezébe tette le az egyház és az oly sokat szenvedő emberiség életét, valamint saját jövőjét. „Hitünk középpontjában Krisztus, az ember Megváltója áll, Mária nem homályosítja el sem őt, sem pedig üdvözítő művét. A Szűzanya, aki felvétetett testével és lelkével a mennyekbe, volt az első, aki megízleli Fia kínszenvedésének és feltámadásának gyümölcseit. Ő az, aki a legbiztosabb úton vezet el bennünket Krisztushoz, aki egész létünk végső célja" – mondta a pápa, majd idézett Novo millennio ineunte apostoli leveléből, amelyben megismételte Krisztus felhívását: „Duc in altum – evezzetek a mélybe." Arra buzdította a híveket, hogy szüntelenül szemléljék Krisztus arcát, és ebben legyen mindenki számára tanítómester Mária, Krisztus anyja. MK

FELHÍVÁSOK

Az Egyházmegyei Teológiai Tanfolyam következő foglalkozásának időpontja november 16.

Ungváron november 3-án 17 órai kezdettel ifjúsági mise lesz. Minden fiatalt szeretettel várunk! A mise után agapé lesz, ahol jó hangulatban, nagyokat beszélgetve és nevetve szép perceket tölthetünk el egymással. Gyertek!

2002. november 11. Munkácson, közép-európai idő szerint fél 10-kor tartjuk egyházmegyénk székesegyházának búcsúját. Mindenki kedves hívőt szeretettel várunk!

KÜLFÖLDI HÍREK

Restaurálják Michelangelo Dávid-szobrát

Firenze: A toszkán főváros Akadémia múzeumában megkezdődött a világ egyik leghíresebb szobrának a restaurálása. Az 5 m 16 cm magas márványszobrot a jelenlegi helyén restaurálják, de úgy, hogy a látogatók a szokásos rendben tekinthetik meg a kiállítást, ugyanis a napi munkálatokat csak a múzeumi nyitvatartás után kezdik meg.

A Dávid-szobor 1873-ban került a Galleria dell' Accademiára, és most első alkalommal fognak hozzá felújításához. A munkálatok a tervek szerint hat-nyolc hónapig tartanak. A 165 millió eurós költséget egy holland alapítvány fedezi. Michelangelo a firenzei signoria kérésére fogott hozzá a hatalmas duccio márványtömb faragásához, miután az két évszázadig érintetlenül hevert a firenzei dóm műhelyében. A XIII. században éppen a hatalmas tömb közepén egy túl mély bevágást ejtettek, abba is hagyták a munkát, s a későbbi szobrászok egyike sem látott többé fantáziát a csorba kőben, mígnem Michelangelo ihletett szeme felfedezte a benne szunnyadó Dávidot, és Rómából való visszatérése után, 1501-1504 között háromévi munkával elkészült vele. A Dávid-szobor – melynek eredeti helye a város főterén álló Palazzo Vecchio bejárata volt – a Herkules ábrázolással együtt máig a liliomos Firenze egyik jelképe. VR/MK

Gyulay Endre püspök levele az ORTT Panaszbizottságához

Gyulay Endre szeged-csanádi megyéspüspök levelében a TV2 kereskedelmi csatornán látható Big Brother sorozattal kapcsolatban fogalmazza meg kifogásait, és kéri az ORTT állásfoglalását a műsor, és általában a képernyőn, a különböző csatornákon látható színvonaltalan, gátlástalanságot, erőszakot sugárzó műsorokkal kapcsolatban.

Kéri a Panaszbizottság tagjait, az elbírálásnál „vegyék figyelembe, mivel táplálják a gyerekeket és fiatalokat, milyen jövő-magyar társadalmat készítenek elő."

Gyulay Endre levelében hangsúlyozza, hogy a fiatalok, gyermekek miatti aggodalom vezette a levél megírására. Katolikus iskolaigazgatók is kérték, emelje fel szavát, hiszen „általános iskolás gyerekek témája az iskolában ennek kiértékelése, és nem tudnak mit tenni ellene." A gyermekkorúakra nagyon nagy hatással van a sorozat. „Ma kezembe került a helyi lap (Dél-Magyarország). Klubot alakítanak és szurkolnak, hogy a szegedi fiút ki ne szavazzák, és minden este a törzshelyen – cukrászdában vagy vendéglőben, ahol nagyképernyőre kivetítve nézik e sorozatot – összejönnek; arcukat nézve az újságban, jó részük nem fiatal, hanem gyerek" – fogalmaz a püspök. Mint írja, a sorozat betiltását nem kérheti – bár nem alaptalanul kérné –, de valamiféle szabályozást, normarendszer-kialakítást elengedhetetlennek tart. MK.

Az olasz katolikus mozgalmak az iraki háború ellen

Firenze: Hatvan olasz katolikus társulat, lelkiségi mozgalom – köztük a Katolikus Akció és a Fokoláre – elutasítja az amerikai elnök egyoldalú háborús politikáját. A katolikus társulatok szombaton értekezletet tartottak Firenzében. Itt megfogalmazott álláspontjukat rögtön eljuttatták az olasz parlamenthez, amely a hét közepén hozza meg döntését az ügyben. Az értekezleten részt vett Diarmuid Martin érsek, a Szentszék állandó megfigyelője az ENSZ genfi hivatala mellett. A társulatok szóvivője a Vatikáni Rádiónak elmondta: tökéletesen egyetértenek az olasz püspöki kar elnökének, Camillo Ruini bíborosnak nemrég elhangzott kijelentésével, miszerint a problémák megoldásának nem lehet eszköze a háború és még kevésbé a megelőző háború. A béke a globális fejlődés elengedhetetlen feltétele. VR/MK

24 évvel ezelőtt választották meg II. János Pál pápát

2002. október 16-án volt 24 éve annak, hogy Karol Wojtyla bíborost, krakkói érseket pápává választotta a konklávé. A szerda délelőtti általános kihallgatás ezúttal történelmi mérföldkövet is jelentett, hiszen ezen a napon II. János Pál, Péter 263. utódja, elfoglalta az ötödik helyet azok között a pápák között, akik a leghosszabb ideig uralkodtak.

A szentatya beszéde elején megismételte fohászát, amelyet ezen a nyáron intézett a Szűzanyához a Krakkó melletti Kálvárián, és amelyben ismételten oltalmába ajánlotta életét, szolgálatát, az egyház sorsát, megismételve pápasága jelmondatát: „Totus tuus..." A pápa hálát adott Istennek 24 éves péteri szolgálatáért, és ismételten Isten anyjának kezébe tette le az egyház és az oly sokat szenvedő emberiség életét, valamint saját jövőjét. „Hitünk középpontjában Krisztus, az ember Megváltója áll, Mária nem homályosítja el sem őt, sem pedig üdvözítő művét. A Szűzanya, aki felvétetett testével és lelkével a mennyekbe, volt az első, aki megízleli Fia kínszenvedésének és feltámadásának gyümölcseit. Ő az, aki a legbiztosabb úton vezet el bennünket Krisztushoz, aki egész létünk végső célja" – mondta a pápa, majd idézett Novo millennio ineunte apostoli leveléből, amelyben megismételte Krisztus felhívását: „Duc in altum – evezzetek a mélybe." Arra buzdította a híveket, hogy szüntelenül szemléljék Krisztus arcát, és ebben legyen mindenki számára tanítómester Mária, Krisztus anyja. MK

A másik oldal

Gondolatok mindenszentekre és halottak napjára

„A halál nekem nem kivégzés, börtön,
Nem fájaló, nem rút semmiképpen.
Egy ajtó bezárul itt lenn a földön,
S egy ajtó kinyílik ott fenn az égben.”

(Gárdonyi Géza)

Virágcsokor az oltáron

MINDENSZENTEK

Egy ifjúsági lelkigyakorlaton ezt a kérdést tették fel az atyának: miért éppen azokat avatták szentté, akiket szentként tisztelünk? Rajtuk kívül is ismerünk szent életű embereket. Azok nem szentek? Ezt válaszolta: a szentekkel úgy vagyunk, mint amikor egy virágos mezőn járunk, mely tele van szebbnél szebb virágokkal. Összegyűjtünk közülük egy csokorral és az oltárra tesszük, hogy díszítsék azt a szentmiséhez. De a mezőn még sok virág maradt, és biztosan van köztük olyan, mely szebb azoknál, mint amelyeket összegyűjtöttünk. Így vagyunk a szentekkel is. Néhányat kiemelt közülük egyházunk, és az oltárra emelte őket, hogy példaként és útmutatóként előttünk álljanak az úton, amelyet a földön járunk. De mindenki ismer olyan embereket, akik szentül élik az életüket – talán épp a családjában van egy ilyen ember – és akit nem valószínű, hogy valaha is szentté avatnak. De közvetlen környezete számára ugyanazt jelenti, mint a kanonizált szentek: megmutatja, hogy igenis lehetséges mindenki számára az Úr Jézus kérésének, ill. igazából parancsának teljesítése: szentek legyetek!

Mindenszentekkor ezeket a névtelen szenteket ünnepeljük. Azokat, akiket kevesen ismernek, és azokat, akikről csak az Isten tudja, hogy szentek, mert – ahogy a szentmisében is elhangzik: „...akiknek hitét és buzgóságát csak te ismered”. Ő ismeri a mi hitünket és buzgóságunkat is, és valamennyiünktől azt kéri és várja: „Szentek legyetek, ahogy én is szent vagyok!“

„Nem múlik el a szerelem”

HALOTTAK NAPJA

Húszéves voltam, amikor először kényszerültem komolyan szembenézni a kérdéssel: valóban hiszem-e, hogy van élet a halál után, s el tudom-e fogadni, hogy fogok még találkozni szeretteimmel, akiket itt a földön már soha többé nem látok. Egészen addig nem halt meg senki, aki közel állt volna hozzám, és nem kellett ezen elgondolkoznom. Ám ekkor váratlanul meghalt a nagymamám, akit nagyon szerettem.

Első pillanatban fel sem tudtam fogni, mi történt. Csak órákkal később kezdtem el sírni, amikor a nagyapám arcára pillantottam. Nem szólt, nem sírt, nem is roskadt össze, de az a néma fájdalom, ami az arcán ült, végre megértette velem a veszteséget.

Amikor a temetés elkezdődött, nem tudtam, hogyan fogjuk tudni elviselni. Különösen kilencvenéves nagyapámért aggódtam. Ötvennyolc évig voltak házasok, együtt élték meg először a jólétet, aztán a háború félelmeit, éhezéseit, majd az azt követő félelmek időszakát. Nélkülözések között felnevelték és taníttatták hat gyermeküket, viselték a házkutatások gyötrelmeit, és bátran megvallották hitüket. Nagyon szerették és mindig támogatták egymást, pedig különböző természetük néha fájdalmas sebet ejtett a másikon – de ezt soha nem szándékosan tették, s mindenen felülemelte és átsegítette őket az egymás iránti szeretet és áldozatvállalás. És most vége.

De nem, nem volt vége. Amikor ott álltunk a nyitott sírnál, könnyeimen keresztül észrevettem nagyapám koszorújának szalagját. Ez állt rajta: „Margitom! A

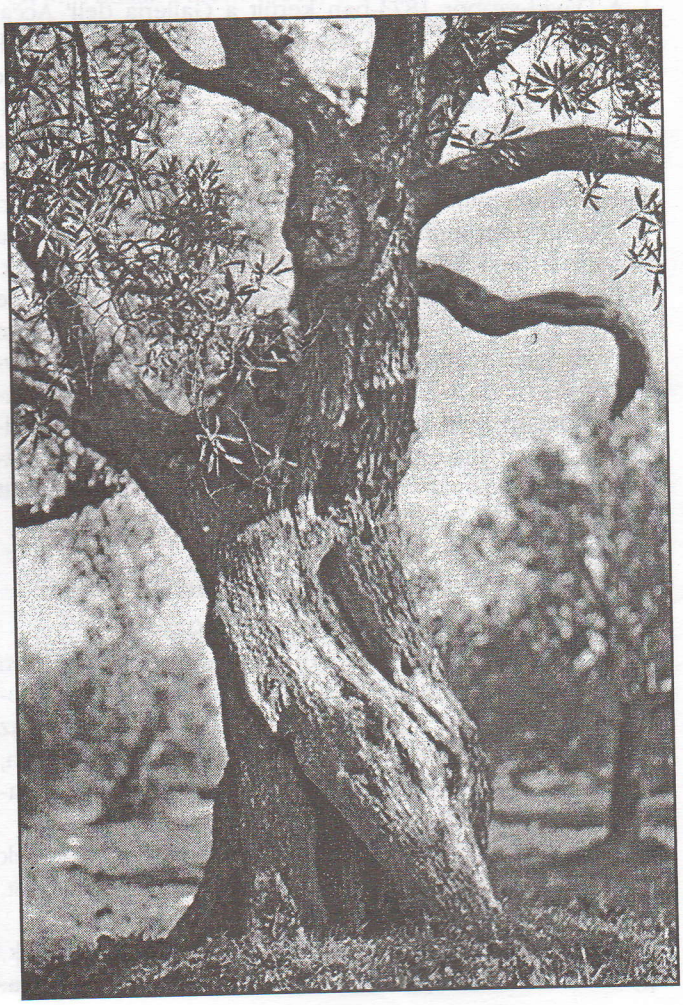

szeretet soha el nem múlik!" Ő pedig ott állt, magába mélyedve, senkire nem figyelve, s közben ki tudja, mi járt a fejében. Ki tudja? Hiszen tudtam. Szinte kézzelfogható volt az a nagy szeretet és szerelem, mely őket eddig összefűzte, ahogy továbbra is szorosan és élően összeköti őket, és nem szűnt meg, él továbbra is. A test meghal, de a szeretet nem tud meghalni. Soha olyan erősen nem éreztem, mint ott, a nyitott sírnál, hogy van örök élet, van mennyország, van feltámadás! És azt érezhette a család többi tagja is, amikor sírásunkat valamicskét leküzdve énekelni kezdtük: „Szűzanyánk, végy karjaidba minket, amikor majd meghalunk!"

Azóta nem félek a temetőtől, pedig gyerekként gyakran volt nyomasztó érzésem, ha arra jártunk. De már nem a hideg, rideg halált látom, s nem a majdan rám hulló rögök jutnak eszembe róla, hanem a szelíd figyelmeztetés: egyszer végére érek földi életemnek, s akkor az Úr Jézus egyetlen dolgot fog megkérdezni tőlem: megtanultam-e szeretni? Mi lesz, ha nemmel kell felelnem erre, s én ítélem el magam az Ő nagy szomorúságára? De én igennel akarok felelni, és majd a nyakába borulni, hogy azt hallhassam tőle: „Gyere be a boldogságba, amit neked készítettem! Már annyira vártalak!"

Erre várok én is, és erre törekszem. Segítsen az Isten valamennyiünket, hogy az Ő szíve szerint tudjunk élni, szeretni, és majd eljutni az Ő boldog országába!

Pápai Zsuzsanna

Az egyetlen alternatíva

A MENNYEK ORSZÁGA

Az Úr Jézus sokat elmélkedhetett azon, milyen hasonlatokat, példabeszédeket mondjon, hogy az Ő országának szépségére vágyat ébresszen az Ő hallgatóiban. Mert nem csupán értelmünkre kíván hatni, hanem vágyat akar helyezni szívünkbe a mi igazi jövőnk, az Isten országa felé. Ez az egyetlen alternatívája életünknek. A kárhozat ugyanis nem alternatíva – az a szabadság és a boldogság elvesztése. Boldog az az ember, akit szíven érint, szíven üt Isten szava, akár kellemes, akár kellemetlen számára, és követi azt.

Egy falusi lakodalom milyen nagy ünnep a közösség számára! Mindenki együtt örül a fiatalokkal, irigység és féltékenység nélkül, s őszinte jókívánságokkal köszöntik őket. Ilyen lakomához hasonlítja egyszer Jézus a mennyek országát. Mély, szimbolikus jelentősége van ennek. Gondoljuk el, az éhezők, szegények, számkivetettek számára milyen nagy dolog egy lakoma, ahol jóllakhatnak. A menyegzős lakoma ezen felül külön öröm, együtt ünneplés az egymásra találó ifjú párral.

Jézus tehát menyegzőről beszél, s ezt a velünk való kapcsolatára is érti. Ahogy a menyegzőt várni szokták, úgy a természet is sóhajtozik, és várja Isten gyermekeinek nagy esküvőjét, menyegzőjét a Szentháromsággal, és benne egymással. Mert Istennek az a terve, hogy mindeneket egyesíteni akar Krisztusban, mint főben. Ez csak

önként, szeretet-lépéseken keresztül történhet. Benne megvan a szándék, ő mindenkit hív. Hiszen így mondja: „Ki az én anyám? ... Mindaz, aki megtartja tanításomat!" Ő mindenki számára készíti a koronát. Isten Szentlelke pedig megtisztítja azt, aki őt befogadja, és szeplőtelen menyasszonnyá teszi. Hol kellemes, örömteli módon történik ez, hol pedig – hibáink, bűneink miatt – a szenvedés útján, a szenvedés kohójában. A menyegzős lakomára való meghívás tehát nemcsak arról szól, hogy menjünk el valakinek az ünnepére – hanem ez a mi ünnepünk is! Úgy hív minket, mint a vőlegény a menyasszonyt. Tudjuk, hogy a példabeszéd szerint sokan nem fogadták el a meghívást, élték tovább a maguk életét. Milyen érzés lesz vajon, amikor rádöbbennek, hogy amivel nem törődtek, a saját menyegzőjük, a saját boldogságuk ünnepe lehetett volna?

Jézus minket már itt a földön boldog lakodalmas házába hív, ahol eggyé lehetünk vele a szentáldozásban. Akik Jézussal kommunióba lépnek, az Ő országában élnek láthatatlanul, de valóságosan. Hiszen „a mennyek országa már köztetek van." Rajtunk áll, elfogadjuk-e a meghívást, és belépünk-e a mennyek országába már itt a földön, hogy majd egy örökkévalóságon keresztül az legyen az otthonunk!

Majnek Antal

A halál az Egésznek felőlünk látszó oldala. A másik oldalt így hívják: feltámadás.

(Romano Guardini)

Az Isten, akihez megyek...

Az Öreg Remete búcsúbeszéde

Valami olyan az Isten,
akihez megyek,
mint itt, előttünk, ez a Tó,
mely mint tudjátok, teljes egészében
át nem fogható.
De megmerülni benne:
jó.

Valami olyan az Isten,
akihez megyek,
mint egy hatalmas ország.
Talán: Magyarország.
De közületek vajon ki járta be
valamennyi útját,
hegyét meg dombját?

Valami olyan az Isten,
akihez megyek,
mint a végtelen ég.
Valaki felfedezte, nemrég,
a távcsövét.
Azóta tudjuk: nagyobb messziség
és újra csillag van fejünk felett,
és ha majd lesznek nagyobb távcsövek,
lesznek új napok
és nagyobb csillagok,
lehet.

Valami olyan az Isten,
akihez megyek,
mint a szemfedő,
mely ránk borul, örökre.
De nem úgy, mint a lenti temető
sárgálló rögje,
hanem mint Kéz - - anyánké
vagy apánké - - talán,
amikor este magukhoz vontak
a játék után.
Térdükre vettek - - és megöleltek,
csak úgy - - porosan.

Testvérek, az Isten,
akihez megyek,
valami - - - olyan - - -

(Szent-Gály Kata)

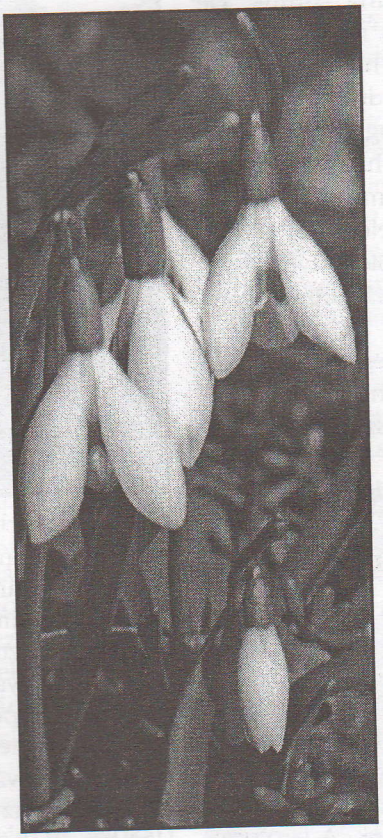

Fotó: Bágya Ferenc

„Áldjon, Uram, testvérünk, a testi halál,
Akitől élő ember el nem futhat.
Akik halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták Te szent
Akaratodnak,
A második halál nem fog fájni azoknak."

Assisi Szent Ferenc Naphimnuszából

„Nagy békességgel tölt el, ha arra a pillanatra gondolok, amikor az Úr majd magához szólít: az életből az életre! Ezért gyakran a szomorúság árnya nélkül ajkamra jön egy ima, melyet a pap mond a szentmise bemutatása után: In hora mortis meae voca me, et inbe me venire ad te - halálom óráján hívj engem magadhoz, Uram, és parancsold, hogy hozzád jöjjek. A keresztény reménység imája ez, mely azzal, hogy a jövőt az isteni jóság oltalma alá helyezi, nem rontja el a jelen órájának örömét."

Részlet II. János Pál pápa leveléből az idősekhez

Urunk, Jézus Krisztus,
te három napon át sírban nyugodtál,
és ezzel megszentelted híveid sírját.
Ezért a sírbatétel számunkra nemcsak a test temetése,
hanem a feltámadás reményének növelése is.
Add, hogy testvérünk, akit most eltemetünk,
békességben nyugodjék mindaddig,
amíg majd életre kelted a feltámadás napján,
mert te vagy a feltámadás és az élet.
Engedd, hogy a mennyei örök világosságot
a te tündöklő arcodon lássa meg!
Aki élsz és uralkodol mindörökkön-örökké. Amen.

A Temetési szertartáskönyvből

Életige, 2002. november

„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát."

(Mt 25,13)

Egy alkalommal, amikor Jézus kilépett a templomból, a tanítványok büszkén hívták fel figyelmét az impozáns, szép épületre. Jézus így válaszolt: „Látjátok ezeket? Bizony mondom nektek, nem marad itt kő kövön, amit ne rombolnának le." Aztán fölment az Olajfák hegyére, leült, és Jeruzsálem látképét nézve elkezdett beszélni a város lerombolásáról és a világ végéről.

„Hogyan és mikor fog bekövetkezni a világ vége?" – kérdezték tőle a tanítványok. Olyan kérdés ez, melyet az ezt követő keresztény nemzedékek is föltettek maguknak; olyan kérdés, amellyel minden ember foglalkozik. A jövő ugyanis titokzatos, és gyakran félelemmel tölt el. Ma is vannak olyanok, akik horoszkópokat vagy jósokat faggatnak azért, hogy megtudják, mit hoz a jövő, mi fog történni...

Jézus válasza világos: Az idők végezete egybeesik az Ő eljövetelével. Ő, a történelem Ura, visszatér majd. Őbenne foglalható össze a jövőnk.

És mikor fog bekövetkezni ez a találkozás? Senki sem tudja, bármelyik pillanatban megtörténhet. Életünk ugyanis az Ő kezében van. Ő adta nekünk, bármikor visszaveheti – akár váratlanul is –, anélkül, hogy előre értesítene bennünket. Ezért figyelmeztet: megvan a lehetőségetek arra, hogy készen álljatok majd abban a pillanatban, ha virrasztotok.

„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát."

Ezekkel a szavakkal Jézus mindenekelőtt arra emlékeztet minket, hogy Ő el fog jönni. Véget ér földi életünk, és elkezdődik egy új élet, amelynek soha nem lesz vége. Ma senki sem akar beszélni a halálról... Néha mindent megteszünk azért, hogy eltereljük róla a figyelmünket. Olyannyira belemerülünk a hétköznapok elfoglaltságaiba, hogy elfelejtjük Őt, aki életet adott nekünk, Őt, aki vissza is fogja azt kérni tőlünk, hogy bevezessen minket az élet teljességébe, az Atyával való közösségbe, a Mennyországba.

Készek leszünk majd arra, hogy találkozzunk Vele? Égni fog-e majd a tűz lámpásunkban, mint az okos szüzekében, akik várták a vőlegényt? Más szóval: szeretetben leszünk majd? Vagy ki fog aludni lámpásunk, mert magával ragad minket a sok tennivaló, a kérészéletű örömök vagy a birtoklásvágy, és megfelejtkezünk az egyetlenről, ami szükséges: arról, hogy szeressünk?

„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát."

De hogyan virrasszunk? Tudjuk, hogy az virraszt jól, aki szeret. Tudja ezt az a feleség, aki várja férjét, hogy hazatérjen a túlóra vagy a messzi út után; tudja ezt az édesanya, aki reszket gyermekéért, mert még mindig nem ért haza; tudja az a szerelmes ifjú, aki alig várja, hogy kedvesét újra láthassa... Aki szeret, az tud várni akkor is, amikor a másik késik.

Akkor várjuk Jézust, ha szeretjük Őt, és izzik bennünk a vágy, hogy találkozzunk Vele.

És azzal várjuk, ha konkrétan szeretünk: ha Őt szolgáljuk, például, azokban, akik közel állnak hozzánk; vagy ha elkötelezetten dolgozunk egy igazabb társadalom építésén. Maga Jézus hív meg minket arra, hogy így éljünk, amikor elmeséli a hű szolgáról szóló példabeszédet, aki a ház urának visszatérésére várva törődik a többi szolgával és a ház ügyeivel; vagy amikor azokról a szolgákról beszél, akik uruk hazatértét várva gondoskodnak a talentumok kamatoztatásáról.

„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát."

Pontosan azért, mert nem tudjuk eljövetelének sem a napját, sem az óráját, még könnyebben tudunk összpontosítani a mai napra, amely megadatott nekünk, a napi tennivalókra, arra a jelen pillanatra, melyet a Gondviselés jóvoltából megélhetünk.

Évekkel ezelőtt önkéntelenül az alábbi imával fordultam Istenhez, amelyet most szeretnék emlékezetünkbe idézni:

„Jézus,
add, hogy úgy szóljak mindig,
mintha ez lenne az utolsó szavam,
amelyet kimondok!
Add, hogy mindig úgy cselekedjem,
mintha ez lenne az utolsó tettem,
amelyet végbeviszek!
Add, hogy úgy tudjak szenvedni mindig,
mintha ez lenne az utolsó gyötrelmem,
amelyet felajánlhatok Neked!
Add, hogy mindig úgy imádkozzam,
mintha ez lenne az utolsó lehetőségem
itt a földön,
hogy beszélgessek Veled!"

Chiara Lubich

A búcsú – az egész egyház ünnepe

A munkácsi Szent Márton-napi búcsúról

Minden egyházközség életében egyik központi esemény a templom búcsúünnepe. Különböző tájakon különböző módon ünneplik ezt a nagyon szép és bensőséges ünnepet. Van, ahol nagyobb pompával és díszességgel, és van, ahol egyszerűbb körülmények között. A búcsú a templom ünnepe, illetve annak a közösségnek az ünnepe, akik oda járnak, hogy imádkozzanak és hallgassák az Úr szavát. Olyan, mint egy nagy család várva várt ünnepsége, hiszen egy-egy egyházközség tagjai igazi családot alkotnak egymással. Sőt szervesen belekapcsolódnak az egyházmegye és a világegyház nagy családjába. Ezért egy-egy templom búcsúja nemcsak egy egyházközség ünnepe szigorúan, hanem az egyházmegye, világegyház ünnepe is. És ezt olyan szépen kifejezi az a szép szokás is, amit nálunk is, hála Istennek, elég sok helyen megtartanak, hogy egy templom búcsújára az egész környékről érkeznek hívek, hogy együtt ünnepeljenek a helybéli hívekkel. Mert az öröm annál nagyobb, minél többfelé oszlik. Nagyon fontos benne, hogy minél több hívő ossza ezt a nagy örömöt.

A közeljövőben székesegyházunk búcsúünnepére készülhetünk fel. A székesegyház búcsúja különösen is nagy ünnep mindannyiunk számára, hiszen ez fiatal egyházmegyénk főtemploma. Székesegyházunk és egész Egyházmegyénk védőszentje Szent Márton püspök. A középkor talán legnépszerűbb nyugati szentjét tisztelhetjük nemes személyében. Római katona volt, aki megtérése után Krisztusnak és egyházának hűséges katonája lett. Katonaként a hazát, megtérve pedig Krisztust és egyházát védelmezte rendíthetetlenül. Püspökként pedig egy egész egyházmegye lelki gondozása volt rábízva. Apostolutódként feladata volt az igaz hit fölötti éber őrködés, és az, hogy a Krisztus híveire leselkedő minden veszélyt elhárítsa.

Éppen ezért most, ünnepéhez készülve, kérjük gyakran Szent Márton püspök pártfogását imáinkban! Kérjük, hogy védelmezze és oltalmazza ezt a most alakult ifjú Egyházmegyét sajátjaként! És ha az ő pártfogását fogjuk élvezni, akkor nincs okunk aggodalomra és félelemre. Ebben segítsen minket az Úr Szent Márton püspök közbenjárására.

Molnár János diakónus

November szentjei

November 5.

Szent Imre herceg

Szent István királynak és Boldog Gizellának fiaként született valamikor 1000 és 1007 között Székesfehérvárott. Hétéves korától Szent Gellért püspök nevelte életszentségre, és oktatta korának tudományára. Fiútestvérei korán meghaltak, így ő volt a trón várományosa. A királyi udvarban is az imádság, a rejtettség és a teljes lemondás szentje lett. Kegyelmi sugallatra a legkedvesebbet: teljes lelki és testi tisztaságát ajánlotta fel Istennek a veszprémi Szent György-kápolnában. Bár atyja kívánságára házasságra lépett, szűzi tisztaságát mégis megőrizte, élete így lett jel és példakép. Szent István király fiához, Imréhez intézett Intelmei arról szólnak, hogy milyen legyen a jó keresztény uralkodó. Imre az is lett volna, ha egy vadászat alkalmával meg nem öli egy vadkan. Veszprém közelében halt meg 1031. szeptember 2-án. Szent László király uralkodása alatt, István király és Gellért püspök kanonizációjának évében, 1038. november 5-én őt is szentté avatták. Tiszta életével ma is útmutatója a jóra törekvő ifjaknak.

November 19.

Árpád-házi Szent Erzsébet

Árpád-házi Szent Erzsébet 1207-ben született a sárospataki királyi várban. Apja II. Endre magyar király, édesanyja a német andenchs-merániai családból származott Gertrúd királyné. Gyermekkorában egyre növekedett benne Isten szeretete, még játékait is imádsággal igyekezett megszentelni. Négyéves korában Wartburgba került, hogy leendő vőlegényével, Hermannal együtt nevelkedjék. Édesanyja meggyilkolásának híre (1213) a teljes magábavonulásra késztette. Az imádságba menekült. 1216-ban hirtelen meghalt Hermann. A várúr másodszülött fiának, Lajosnak szánta Erzsébetet. Az udvar mindent megtett, hogy Erzsébettől elhidegítsék Lajost. Lajos határozottan elutasított minden intrikát, és szeretett jegyesével 1221-ben házasságra lépett.

Erzsébet az elhagyott és nyomorék gyermekeknek menhelyet létesített. 1227-ben férje a Szentföldre indult, de még útközben meghalt. Erzsébetet sógorai kiűzték Wartburgból Eisenachba, ahol senki se merte befogadni. Te Deumot énekeltetett a ferencesekkel, hogy a szegénységben hasonló lehetett Üdvözítőjéhez. Letette a szerzetesi fogadalmakat Szent Ferenc III. rendjébe. Elérte az evangéliumi öröm és belső béke teljességét. 24 éves korában, 1231. november 27-én halt meg.

Kegyelemmel teljes Szent Szűz, Istenanya Mária, Te vagy a mi csomóoldónk! Isten szeretetével telt kezeddel, mint egy bogos csomót, feloldasz minden utunkban lévő akadályt. Kezedben minden csomó megoldódik és Isten szeretetének erős kötésévé válik. Oldj fel, csodálatos Szent Szűz és Anya, minden csomót, amit önakaratunk keresése révén mi magunknak készítünk, és azokat a csomókat, amelyek utunkon akadályoznak bennünket. Ragyogj ránk szemeddel, hogy minden csomó áttekinthető legyen, és hogy a megoldhatatlant kezed által meg tudjuk oldani! Ámen.

Élő egyház – halott egyház

Az élő egyházban sok „zajos" gyerek és fiatal van –
a halott egyház tökéletesen csöndes.
Az élő egyházban mindig új utakat keresnek –
a halott egyház soha nem változtat semmin.
Az élő egyház nagy álma az Isten Országa –
a halott egyháznak rémálmai vannak.
Az élő egyház gyorsan növekszik,
így hát nem emlékszik mindenki a másik nevére –
a halott egyházban hosszú időn át változatlanok a nevek.
Az élő egyház bátorságra, előrehaladásra hív –
a halott egyház soha nem kockáztat semmit.
Az élő egyház kötelessége a világmisszió –
a halott egyház mindenét magának tartja meg.
Az élő egyház megbocsát és bocsánatért könyörög –
a halott egyház soha nem vét hibákat.
Az élő egyház felhasználja a hagyományait és lehetőségeit,
hogy szolgálja az embereket –
a halott egyház az embereket használja fel
a hagyományok és lehetőségek megőrzésére.
Az élő egyházban tizedet fizetők vannak –
a halott egyházban csak borravalót adnak.
Az élő egyház látja a kihívásokat és az alkalmakat –
a halott egyház csak a problémákat és veszélyeket látja.
Az élő egyháznak istentisztelete van –
a halott egyháznak csak aggodalmai.
Az élő egyház evangelizál –
a halott egyház megkövesedik.

Egy amerikai gyülekezet körleveléből

Boda László

A Gyertyatartó

Nem akarok mást
csak a gyertyát
hordozni
vállamon
A Fényt
hirdetni
s a szolgálat
lángját ébren tartani
a nehéz napok alázatában

Ami nagyon kicsi, az nagyon kicsi. De a nagyon kicsi dolgokban mindig hűnek lenni: ez a legnagyobb dolog.

Szent Ágoston

Az Istenhez közeledés olyan, mint egy nyitott seb, amelynek begyógyulásáért az ember mindent megtesz. Még mielőtt felfedezné az Igazságot, meg kell éreznie, mi a kétségbeesés és kételkedés.

Nazianzi Szt. Gergely

Istenem, Atyánk! Hisszük, hogy megmentesz az örök kárhozattól. Kérünk Téged, mentsd meg világunkat, ezt a világot, ahová Egyszülött Fiadat küldted, a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Te vagy az egyetlen reményünk, ó, Örök Szeretet! Mindenható Istenünk, kérünk, tekints a bűnösökre, mint tévelygő fiaidra és lányaidra!

Forró szeretettel kérünk, könyörülj rajtunk, Urunk, mert nem látunk más kiutat a jelen idő zűrzavarából. Segítsen minket a Te szerető Mindenhatóságod! Nyújtsd felénk óvó-védő karjaidat, és űzd el a gonoszt tőlünk!

Istenünk, Atyánk, kérünk: légy irgalmas századunkhoz, e kor embereihez, a mérhetetlen nagy hitetlenség miatt. Könyörülj a tudósokon, és világosítsd meg gondolkodásukat a Te Lelkeddel! Istenünk, Atyánk, kérünk, könyörülj a kicsinyeken, akik semmiről sem tehetnek, arról sem, hogy ebbe a hazugságokkal és tévedésekkel teli világba születtek! A Te igazságoddal gyújts világot a lelkükben, minden kicsi és kiszolgáltatott gyermek lelkében!

Advent

Az egyházi év kezdete nem azonos a polgári évvel. Karácsony előtt négy héttel, advent első vasárnapjával kezdődik, s egy év múlva, advent előtt, Krisztus Király ünnepével zárul.

Advent a karácsonyi előkészület ideje. Egyrészt utalás a történelmi adventre, a választott nép Messiást váró évezredeire, másrészt készület karácsony ünnepére, Jézus születésére.

Ez a készület lelki, de családi vonatkozásai is vannak, hiszen a karácsony a szeretet ünnepe, s bizony szeretnénk a mosolyt odacsalogatni minden családtag arcára a karácsonyfa alatt.

Lelki előkészület vidéken a Szent Család képének házról házra hordozása. Mindenütt egy napig marad, a család közösen imádkozik előtte az édesapa és az édesanya vezetésével, majd továbbkerül a következő családhoz.

Nagyon szép és kedves szokás még az adventi koszorúkészítés. Adventi koszorút mi magunk is készíthetünk, ezzel is hangulatosabbá téve a várakozás időszakát. A koszorúban lévő négy gyertyát egyesével gyújtjuk meg, az elsőt advent első vasárnapján, a többit pedig advent elkövetkező vasárnapjain. Ám a hétköznapok folyamán is összegyűlhetünk az adventi koszorú körül, hogy gyertyát gyújtsunk, s együtt imádkozva várakozzunk a Megváltó születésének ünnepére.

A koszorúban lévő gyertya lángjának kiáradó fénye és melegsége már előre jelzi, hogy napról napra egyre közelebb kerülünk a várva várt pillanathoz, amikor már nemcsak a gyertya melege és fénye árasztja el bensőnket, hanem maga az örök világosságot és szeretet hordozó Jézus megszületésének örömhíre tölti be szívünket.

Az adventi időszakra esik egy másik kedves ünnepünk is, amely szintén közelebb hozhatja egymáshoz a családtagokat.

Ez az ünnep Szent Miklós napja, melyet december 6-án ünnepelünk.

A gyerekek már jóval az ünnep előtt elkezdik csizmájukat fényesíteni, hogy kitehessék az ablakba, ezzel is várva a Mikulás eljövetelét. De nemcsak a gyerekek kapnak ajándékot Mikuláskor, a felnőttek is megajándékozzák olykor-olykor egymást, ezzel is kifejezve egymás iránt érzett szeretetüket és gondoskodásukat. De mi van azokkal, akiket soha senki nem szokott megajándékozni, azokkal, akik egyedül élnek és nincs senkijük, vagy azokkal, akik az út szélén koldulnak? Mert vannak ilyenek. Ha találkozunk ilyen emberekkel, akkor általában elfordított fejjel, szó nélkül elmegyünk mellettük. Szent Miklós is ezt tette volna, ő is csak azokat az embereket ajándékozta meg, akiket szeretett és akik közel álltak hozzá? Nem, épp ellenkezőleg, ő azoknak adott, akiknek semmijük sem volt, és ezért is volt olyan nagyszerű, amit tett, mert meg tudott örvendeztetni olyan embereket, akikről más tudomást sem vett. Ezért próbáljunk mi is megajándékozni olyan embereket, akiket soha senki nem köszönt vagy ajándékoz meg, ezzel is megemlékezve Szent Miklós ajándékozó szeretetéről.

A Családi ünnepek c. könyv alapján
Cserbánics Adrienn

Jelenits István

Adventi készület

Mária adventjéről van egy mosolygós-kedves mondat Szalézi Szent Ferenc levelezésében. Ez a XVII. századi püspök főrendű családok lelkiatyja, levelezőtársa is volt. Egyszer egy előkelő lány fordult hozzá kérésével. Kolostorba akart lépni, de még túlságosan fiatal volt hozzá. Az évekig tartó várakozás azonban túlságosan is terhére lett volna, annyira vágyakozott a szerzetesi élet után. Kérte hát a püspököt, eszközöljön ki számára korengedélyt, hogy azonnal teljesíthesse elhatározását.

A szent bizonyára tudta, hogy ennek az előkelő kislánynak talán soha életében nem kellett várakoznia, minden kívánsága azonnal teljesült. Úgy érezte, itt az ideje, hogy a gyermek türelmet tanuljon. Azt írja hát neki: „Leányom, gondolja meg, amikor a Boldogságos Szűz arra készült, hogy megszülje az Isten Fiát, mekkora várakozás élhetett benne, s mégsem kért fölmentést a kilenc hónap alól, eszébe sem jutott, hogy valamit le próbáljon alkudni a várakozás idejéből."

Nem, Máriának ilyesmi nem jutott eszébe. Ahogy később sem jutott eszébe semmi olyan kérés, amivel bármiképp is kivételes sorsot biztosított volna magának. Hogy lehetett volna enélkül Jézus anyja? Nem szülhette volna nekünk a fiát (Lk 2, 11), ha nem lett volna ő maga egészen egy közülünk.

De nyilván azért sem kért fölmentést Mária, mert nem tétlen várakozásban töltötte a kilenc hónapot, hanem tevékeny készületben. Az alázatosság mellett ez a másik „titka" türelmének.

Adventi koszorúkötés

Bizonyára mindenkinek feltűnik a karácsonyi időszak közeledtével, hogy a virágüzletek kirakataiban felbukkannak az adventi koszorúk. Gyertyával, szalaggal és sok mással is díszítik őket. Azonban házilag is el lehet készíteni, s ez nem is olyan nehéz. A munkácsi egyházközség ezért tavaly, advent első vasárnapja előtt, egy szombati napon koszorúkötést szervezett, ami nagyon jól sikerült.

Már az is jó hangulatot teremtett, hogy a hidegről a meleg közösségi terembe léptünk. Egy tűt nem lehetett volna leejteni, olyan sokan gyűltek össze fiatalabbak, idősebbek és kisebb-nagyobb gyerekek. A legkisebbek színes ceruzát és papírt kaptak, és egy külön asztalnál elmerülten rajzoltak. A nagyobbak a felnőttekkel együtt a koszorúkészítés rejtelmeit és néhány karácsonyi dísz elkészítésének fortélyait tanulták. Ki mit tudott, arra tanítgatta a körülötte levőket. Szalagból csillagot hajtogattunk, vagy színes szalagokat fontunk. Közben készültek a koszorúk is. Száraz virággal, gyönggyel, többféle szalaggal díszítették őket, ki-ki ötletessége szerint. A termet betöltötte a fenyőgallyak illata. A végén a családok egy-egy koszorúval távoztak, aminek jó hasznát vehették az adventi készület alatt.

Az adventi koszorúhoz sokféle díszítést lehet kitalálni, de alapvetően négy gyertya szükséges hozzá, és egy sötétlila szalag. A gyertyák vagy fehérek, vagy pedig három lila és egy rózsaszínű. A lila szín a bűnbánatot jelzi, a rózsaszín az örvendezés színe: advent harmadik vasárnapját szoktuk az öröm vasárnapjának nevezni. Ilyenkor a pap is rózsaszín miseruhát vesz föl, s a szentmisében is felhangzik egy Istent dicsőítő ének, pedig advent – és nagyböjt – többi vasárnapján a Dicsőség kimarad a liturgiából.

Akinek nincs megfelelő színű gyertyája vagy szalagja, természetesen más színűvel is pótolhatja: lényeg, hogy ízléses legyen. Jó, ha a család tagjai legalább vasárnap összegyűlnek a koszorú körül, hogy közös imával készüljenek a Megváltó születésének ünnepére. Mindig annyi gyertyát gyújtunk meg, ahány adventi vasárnapot magunk mögött hagytunk. Adventi énekek éneklésével, szentírási részletek felolvasásával lehet még kiegészíteni a családi együtt-imádkozást. Természetesen többször is összegyűlhetünk a koszorú körül, akár mindennap. Amikor pedig eljön a szenteste, a koszorút is odatehetjük a karácsonyfa mellé, hogy négy lobogó lángjával most már azt hirdesse: eljött, akit vártunk, megszületett!

Arra biztatom a többi egyházközséget is, szervezzenek maguk között ilyen adventre készülő délutánt. Ha csak egy-két ember ért a koszorúkötéshez, karácsonyfadíszek elkészítéséhez, tőlük már minden érdeklődő megtanulhatja. S biztos vagyok benne, hogy lesz olyan jó hangulat náluk is, mint nálunk volt tavaly!

Pápai Zsuzsanna

A doboz

A cikk első fele előző számunkban olvasható

A televízió, ez a nagyon sok családban központi helyet elfoglaló képdoboz korunk „szent tehene". Majdhogynem imádat veszi körül. „A tévében is azt mondták..." – halljuk számtalanszor végső, megfellebbezhetetlen érvként. Pedig a tévében, rádióban megszólaló emberek ugyanúgy a saját, egyéni véleményüket közlik, mint akárki más egy magánbeszélgetésben – mégis, mivel a nyilvánosság előtt hangzott el mondanivalójuk, igazabbnak, fontosabbnak hisszük azt, mint másokét.

Politikai eszköz

Nagyon fontos tehát, hogy kritikával fogadjuk a tévéből felénk áramló információt. „Az információ hatalom" – ezt a politika szintjén is nagyon jól tudják. (Hogy mekkora hatalom, azt a legutóbbi magyarországi országgyűlési választások egyértelműen megmutatták: a leginkább nézett két tévécsatorna, mindkettő köztudottan baloldali, nagy szerepet játszott a szocialisták győzelmében.) Így aztán az a politikai erő, amely egy adott tévécsatornát ural, mindent megtesz a nézők befolyásolása érdekében. Nem kell ehhez feltétlenül valótlanságokat állítani (bár az is előfordul); *elég „megszűrni" az információt:* a „saját" csoportról azokat a tényeket tesszük be a hírekbe, amelyek jó fényt vetnek rájuk, szimpatikus képviselőiket szólaltatjuk meg, kedvező kameraállásokból vesszük fel őket, könnyű kérdéseket teszünk föl nekik – az ellentábornak inkább a negatív megnyilvánulásait adjuk hírül, az ő szempontjukból fontos tényeket *egyszerűen elhallgatjuk* (amiről nem beszélünk, az nincs is!), nehézkesen beszélő képviselőjüket hívjuk meg, aztán olyan kérdéseket teszünk föl neki, hogy eleve védekező állásba szoruljon. Vannak aztán még olyan praktikák is, hogyan lehet például egy fegyelmezett tüntető tömeget néhány handabandázó huligánnak bemutatni azzal, hogy csak ez utóbbiakat kapjuk kameravégre, vagy hogy egy politikai beszédből *olyan félmondatokat vágnak össze*, amelyek rossz érzetet keltenek, majd ezt az érzést kommentárokkal fel is erősítjük. Ha mindezekkel nem vagyunk tisztában, könnyen félrevezethetnek minket is – hiszen például egy kormány tevékenységét leginkább a média információi alapján ítéljük meg. Jó tudni azt is, hogy *a médiában szinte az egész világon a baloldal van túlsúlyban*, és mint ilyen, többnyire nem a keresztény értékeknek ad elsőbbséget!

Torz kép a világról

Nemcsak a hír- és véleményműsorok, a filmek sem a valóságos világot mutatják be. Ez pedig megint csak komoly gondokat okozhat a kritikátlan nézőnek, főleg, ha fiatal, és most alakul a világról alkotott képe. A dél-amerikai sorozatok, hollywoodi filmek luxusvilláiban lejátszódó meseszerű történetek enyhén szólva nem a hétköznapi ember élethelyzeteit tükrözik. A filmhősöknek többnyire nincsenek anyagi problémáik, szépek, okosak, és mindig győznek. Ha a tizenévesek innen veszik ideáljaikat, elég gyorsan kisebbségi érzésük lehet.

Ki kell térnünk a férfi- és nőideálra, valamint a szerelem területére is. *A „filmfogyasztónak" hamis elvárásai keletkezhetnek mind saját maga, mind a másik nem képviselői iránt* – hiszen az „igazi" férfi illetve nő mércéjét (mely a filmekben szinte kizárólag külső tulajdonságokat jelent) csak kevesen ütik meg. Más, ennél lényegesebb szempontokat pedig nemigen vesz figyelembe az „álomgyár".

A mostanában szinte minden műfajban kötelező erotikával sem csupán az a baj, hogy adott esetben ellentétben áll a hatodik parancsolattal, hanem az is, hogy gyakran hamis képet fest róla és elvárásokat alakít ki. Nem szerencsés pedig, ha egy fiatal olyan elvárásokkal érkezik egy házasságba, hogy a párja tökéletes testű és kifinomult technikájú szerető legyen. Így éppen az elvárás-mentesség, a feltétel nélküli elfogadás sérülne.

A családon belüli kapcsolatok

Azt állítják – immár nemcsak a vicc szintjén – a szociológusok, hogy a családban az a vezető, akinek a kezében van a tévé távirányítója (vagy eldönti, melyik csatornát nézzék).

A baj ott kezdődik, amikor a családtagok elhiszik, hogy a közös tévénézés együtt töltött időnek számít. Valójában ez koránt sincs így, hiszen egymással nem kerülnek kapcsolatba ilyenkor. Sőt, sokszor a tévé miatt nem jut idő, lehetőség arra, hogy a házastársak egy jót beszélgessenek egymással vagy a gyerekeikkel. Azt hiszem, a szülők gyakran éppen a tévénézésbe menekülnek, nehogy meg kelljen beszélni egymással kapcsolatos gondjaikat. Így aztán *mindenről szerzünk információt a „dobozból", csak éppen a hozzánk legközelebb állókról tudunk túl keveset.*

Jóra is használható

Azért vannak a tévének jó oldalai is. Rengeteg emberrel „találkozhatunk", sokak véleményét ismerhetjük meg, a természet és a földrajzi szépségek olyan részletei tárulnak elénk, amit soha nem láttunk volna, tudunk mások problémáiról (talán túl sokat is), és végül a nyilvánosság valamilyen szinten valóban segít a demokrácia fenntartásában.

Összefoglalóul

A tömegkommunikációs eszközök nem képviselik a mindenekfelett való tudást, mégis sokszor ebben a szerepben tetszelegnek.

Szükség van tehát arra, hogy ismereteinket és értékrendünk forrásait ne egyedül a televízióból szerezzük – hogy önálló ítélőképességgel rendelkezzünk; hogy ne mások mondják meg nekünk, mire van szükségünk, hanem mi magunk döntsük el; hogy a világról, a férfi-nő kapcsolatról kialakított képünk a valóságot tükrözze.

Mint szinte minden találmány, a televízió is felhasználható jól és rosszul. Éljünk vele ennek megfelelően!

Popovicsné Palojtay Márta

Témák a gyereknevelés művészetéből 4.

Kérdések a szenvedésről és a halálról

Sorozatunk újabb részében a halottak napja és mindenszentek ünnepe kapcsán ahhoz próbálunk segítséget nyújtani, hogy a címben szereplő témákban feltett, sokszor nehezen megválaszolható kérdésekre legyen mit felelni gyerekeinknek.

Legkésőbb három-négyéves kora körül minden gyerek elkezd olyan kérdéseket feltenni, amikre nem is olyan egyszerű válaszolni. Ilyenkor már izgatja őket a szenvedés és a halál kérdése is. „Mi lesz azokkal, akik meghaltak? Hol vannak a halottak? Hol van a mennyország? El lehet menni oda egy nagy repülővel? Miért halt meg a nagymama? Aki meghalt, miért nem látjuk? Én is meg fogok halni?" Nehéz megnyugtatóan és egyben az igazsághoz ragaszkodva felelni.

Hogy hogyan magyarázzuk meg ezt a kérdéskört a gyerekeknek, természetesen sokban múlik a korukon. Az sem feltétlenül baj, ha bevalljuk, hogy nem tudunk mindenre válaszolni. Valami ilyesmit mondhatunk a kérdésekre – amiket legtöbbször konkrét események kapcsán tesznek föl a gyerekek:

Amikor valaki meghal, mi többet már nem láthatjuk. Soha nem tud már eljönni a házunkba, és mi se látogathatjuk meg őt. Ezentúl már a jó Istennél lesz, a mennyországban. A teste már elfáradt, és nincs rá többet szüksége, mert a mennyországban máshogy fogunk élni. Ezért a testét a temetőben eltemetik, beteszik egy koporsóban a földbe. De ő igazából már Istennél van. Ott nagyon jó neki. A mennyországban az embereknek nem fáj semmije, soha nem éhesek és nem fáznak. De az nekik ott a legjobb, hogy még sokkal, de sokkal jobban szeretik ott őket, mint ahogy mi tudtuk szeretni őket. Ezért aztán soha nem sírnak már, mindig csak örülnek. Igaziból találkoznak Jézussal, meg Szűz Máriával, meg mindenkivel, aki már a mennyországban van. Azért mi nagyon szomorúak vagyunk, amikor meghal valaki, akit szeretünk, mert nagyon hiányzik nekünk. De ő nem szomorú, hanem örül, hogy a mennyországban lehet. Aki igyekszik jónak lenni, az a mennyországba jut. Aki szándékosan mindig rossz akar lenni, az lehet, hogy a pokolba jut, és ott nagyon rossz lesz neki. De Isten szeretné, ha mind Hozzá mennénk, a mennyországba. Mert ő nagyon szeret minket, még Apánál és Anyánál is jobban.

Azt is meg kell mondanunk, hogy nem tudjuk pontosan, milyen lesz a mennyországban. Sokszor kérdezik a gyerekek, hogy mit fogunk ott csinálni, és erre nem igen tudunk válaszolni. Az a sokszor kialakult kép nem biztos, hogy szerencsés, hogy ünneplő ruhában, összetett kézzel egyfolytában énekelni kell „az angyali karokkal", mint egy templomban.

Persze akármit mondunk is, sok gyerek valószínűleg vonzóbbnak tartja jelenlegi, földi életét, mint a beígért mennyországot. Ez így természetes, és valljuk be, hogy ezzel sokszor mi, felnőttek is így vagyunk.

Kicsit nagyobb gyerekeknél szokott felvetődni, miért engedi Isten a szenvedést, ha egyszer mindenható. Itt tisztázni kell valamilyen szinten a szabad akarat kérdését is, és ezzel kapcsolatban azt, hogy a szenvedés többnyire az emberek bűnének a következménye.

Azzal különbözünk az állatoktól, hogy lelkünk és értelmünk van, tudunk jót tenni és rosszat tenni. Hogy miért engedi meg Isten, hogy rosszat tegyünk? Ha nem lenne szabadságunk, olyanok lennénk, mint az állatok. Vagy, ha a szülők bezárnák egy ketrecbe a gyereküket, és sehová nem engednék ki, nehogy valami baja essen, talán jót tennének vele?

Isten számára a legfontosabb, hogy az ember lelke egyre jobb legyen. Sajnos, olyan rosszak vagyunk, hogy sokszor csak valami rossz esemény, valami fájdalmas dolog tud ráébreszteni minket arra, hogy nem Istenre bíztuk magunkat, hanem egyedül akartuk irányítani az életet. Talán ezért is engedi Isten, hogy szenvedjünk. Olyan ez, mint a keserű orvosság: az anya is beadja gyerekének akkor is, ha az nagyon nem szereti, ha sír is miatta – mert ennél fontosabb az, hogy meggyógyul tőle.

Ugyanakkor rengeteg rossz dolog: a háború, az éhínség és még sok minden más az emberek önzésének a következménye. Erről Isten nem tehet. A legtöbb dolgot, amit Isten megteremtett, vagy az emberek kitaláltak, jóra és rosszra is lehet használni. Rajtad is múlik, mennyi jó és mennyi rossz lesz a világon. Ezért a világ jobbá tételét magunkon kell elkezdenünk.

Popovicsné Palojtay Márta

Felhasznált irodalom: Heinz-Manfred Schulz: Mit csinál a Jóisten egész nap?

Luca della Robbia

Kevés korszak művészete ragyog olyan sokféle színben, mint Itáliában a XV. századé – a quattrocento kora. Volt olyan művész – hogy most csak a szobrászatnál maradjunk – aki közvetlenül az antik emlékeket vette mintául, más könyörtelen következetességgel kereste a valóság visszaadásában rejlő kifejezést, mint Donatello, és volt olyan, aki – mint Chiberti – a természetet megfigyelve, megőrizve annak elevenségét, a gótika formáit hangsúlyozta. Más művészi jellem tárul elénk kortársuk, Luca della Robbia műhelyében. Mindkét fentebb említett szobrász hatással volt Luca della Robbia művészetére.

Éneklő ifjak a firenzei dóm énekeskarzatán

A firenzei szobrász nem tartozik a bonyolult, rejtélyes művészi egyéniségek közé; nem a sejtések, a szimbólumok mestere. Egyszerű, de emberien fönséges érzelmeket fejez ki, melyek egyformán szólnak mindenkihez. Távol áll a szélsőségektől, kerüli az indulatkitöréseket, a szertelen örömét éppen úgy, mint a vad fájdalomét. A kifejezés tartózkodó nemessége műveinek nemcsak belső tartalmára, hanem formai mivoltára is vonatkozik.

1399-ben született Firenzében, és egész életében hű maradt a városhoz. Mint annyi más mester, ő is az ötvösséggel kezdte, majd kő- és bronzszobrászként indult pályáján, és bizonyára részt vett Chiberti műve, a firenzei keresztelőkápolna két kapujának munkálataiban. Első főműve korai munkáinak egyike, a firenzei székesegyház énekeskarzata számára faragott márvány dombormű, amely Donatello hasonló művével egy időben készült, de amely már a saját stílus keresését mutatja.

Könnyű ruhába öltözött gyermekek énekelnek, játszanak különféle hangszereken, táncolnak változatos fordulatokban. A magasság ellenére jól látható, amint a kórustagok nyaka megvastagszik az énekléstől, s a magasabbak, akik a kottát tartják, kezükkel verik az ütemet az alacsonyabbak vállán – vagyis meg lehet figyelni rajtuk a hangoknak, az éneklésnek, a táncnak s azoknak a kedves mozdulatoknak sajátos jeleit, amelyekre a zene öröme készteti az embert. A dombormű felső szegélye feletti részt a mester két aranyozott fémfigurával, két gondosan kidolgozott angyallal ékesítette. Ebben a műben bontakozott ki teljesen egyénisége, és ezzel a művével kora legjobbjai közé került.

Miután befejezte említett művét, amely nagy tetszést aratott, megbízták a székesegyház bronz sekrestyeajtajának elkészítésével. Márvány- és bronzszobrok egész sora követte első műveit.

Luca della Robbia természete révén vonzalmat érzett az új dolgok iránt. Arra gondolt, hogy az agyagot könnyűszerrel, kis fáradsággal meg lehet munkálni, csupán olyan eljárást kellene kitalálni, amelynek segítségével az effajta műveket hosszú időre tartósítani lehet. Így ő lett az első, aki a tűzben égetett ónmázat az agyagszobrokon alkalmazta. Találmányának nagy gyakorlati értéke is volt. Effajta művei egyfelől olcsóbbak voltak a márvány- és bronzalkotásoknál, másfelől tartósabbak a színezett agyag- és stukkószobroknál. Luca della Robbia majolikái nem szenvednek az időtől, esőtől, bátran lehetett velük templomok, paloták külső-belső falait ékesíteni, nem kellett tartani színeik fakulásától, elmosódásától.

Luca Della Robbia: Krisztus mennybemenetele

Első majolikáit azonban csak élete delelőjén égette. Kifejezési eszköze itt is az emberi alak, s ezek az emberek nem drámák hősei, mozdulatukon, arcukon nem sajog egy titokzatos életsors: mind valamely nemes szépségérzés szülötte. Majolika domborművei többnyire kerek vagy félkör alakúak, virágfüzéres keretű mezőben leggyakrabban a Boldogasszonyt, mint boldog anyát elevenítik meg. A háttér legtöbbször kék, az alakok pedig porcelánfehérek. Donatello Mária-ábrázolásai tartalmilag, formailag szenvedélyesebbek, nemegyszer tragikus hatásúak, de nem nyugtatnak meg úgy, mint della Robbia Máriái. Minden vonal, forma arra szolgál, hogy az anyaság himnuszát zengje. Semmi dísz nincs Márián és gyermekén, elmaradnak az apró, dekoratív részletek, minden egyszerű és igaz. Az általa kifejezett érzésekhez nem illik cifraság vagy mesterkéltség. Bár finom ízlés és választékosság vezeti a mester mintázó kezét, mégis érezni lehet művén a természet, az élet közelségét, százféle apró megfigyelés érdekességét, ahogy mindez egy nyugodalmas lélek tiszta lapján tükröződik.

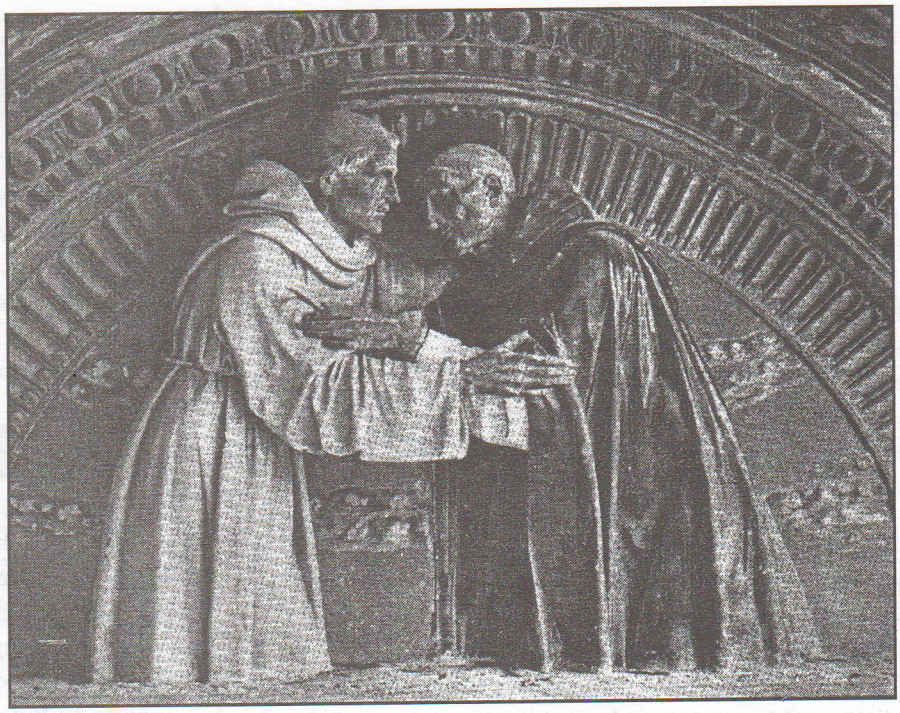

Szent Ferenc és Domokos találkozása

A Mária és Erzsébet találkozása páratlan szépségű fehér majolika. Egymást átkarolva néz szembe a két asszony. A nemes arcélű Erzsébet csak karjával érinti Mária derekát, aki rokonára támaszkodik. Testük nem tapad egymáshoz, de annál bensőbb érzelmi kapcsolatuk, az azonos titok jegyében való lelki összeolvadás.

Mária és Erzsébet találkozása

A Krisztus mennybemenetelén az alakok körbehelyezése meglepő mélységet árul el. Áhítat és nyugalom honol, a búcsú nem fájdalmas, még Máriát sem az elválás fájdalma, hanem a hit bizodalma hatja át. A domborműn az alakok fehér és az ég kék színe uralkodik, melyet a növényzet zöldje és a dicsfények aranya élénkít.

Luca művei között a négy nagyméretű evangélista-dombormű a legszíndúsabb. A hatalmas testű, hosszú szakállú, dús hajú evangelisták lábukat előrenyújtva felhőkön ülnek, mögöttük a nap sugaraival, oldalukon szimbolikus jelükkel, az angyallal illetve a jelképes állattal. Három közülük könyvébe jegyzeget, csak Máté szakítja meg egy pillanatra az írást, hogy az angyal sugallatára figyeljen. Az egyformaság azonban nem válik unalmassá, sőt a művészi hatás nyugalmát és a nagyszabású egyszerűséget még fokozza.

Luca della Robbia nem tartozott a gyorsan alkotó mesterek közé. Művei nem futólagos impressziók zseniális rögzítései: a természetből vett képeket nyugodt és tudatos érlelés után öntötte formába. Ő volt az, aki majolika-domborműveivel a toscanai szobrászatnak több mint fél évszázadon át virágzó, rendkívül termékeny ágát megalapította. Fivérei, majd unokaöccse folytatták művét a családi műhelyben.

Ha Donatello érdeme a szobrászi formák minél tökéletesebb megelevenítése, Lucáé a harmónia, a klaszszikus szépség kultusza. Egymás hatását egészítik ki, így fejlesztve tovább a reneszánsz szobrászatát.

Riskó Mariann

Az üres virágcserép

Koreai mese

Élt egyszer – nem tudni, merre, nem tudni, mikor – egy bölcs és igazságos király. Egy búsította csak: nem volt gyermeke. Aztán egyszer azt gondolta: „Próbát teszek, úgy keresem meg, ki a legtisztább szívű, legbecsületesebb fiú a birodalmamban. Azt fiammá fogadom, s ráhagyom a királyságomat."

Azzal minden fiúgyereknek, aki csak lakott az országban, egy-egy marék virágmagot küldött és kihirdette:

– Aki a legszebb virágokat neveli ezekből a magokból, fiammá fogadom, trónom örökösévé teszem!

A gyerekek elültették a magokat, és gondosan öntözgették reggel-este.

Volt köztük egy Ír nevű kisfiú is. Leste-várta, mikor csíráznak ki a magok. Várt tíz napig, egy hónapig, de hiába. Akkor azt mondta neki az anyja:

– Ültesd másféle földbe, hátha abban kihajt.

Megszívlelte Ír, másik cserépbe ültette a magokat, de abban sem csíráztak ki.

Elérkezett a nap, amikor a király udvarába hívatta a gyerekeket: mutassák meg, milyen virágokat neveltek. Tódult a palotába a sok ünneplőbe öltözött gyerek, mindegyik egy cserép gyönyörű virágot szorongatott. Persze Ír nem volt közöttük, szégyellt az üres cseréppel a király elébe állni. Végigsétált közöttük a király, megnézte a pompázó virágokat, de egyre borúsabb lett az arca. Nem értette senki az okát.

Végül megállt a palota ablakánál, és lenézett a térre. Egy sírdogáló kisfiút látott meg a sarkon. Ott állt, üres virágcserepet szorongatott és sírt. A király leszalajtotta érte szolgáit, felhívatta a palotába.

– Hát te meg miért sírsz? – kérdezte tőle.

Ír pityeregve elbeszélte neki, hogy hiába leste-várta, csak nem hajtottak ki a magok. Biztosan ez a büntetése, amiért egyszer almát lopott a szomszéd kertjéből.

Elmosolyodott a király, Írt magához ölelte és kihirdette:

– Megleltem az én igaz szívű fiamat!

Nem értették az emberek, felzúdultak:

– Éppen azt, aki üres virágcseréppel állt a színed elé?

– A virágmagok, amiket szétosztottam – mondta akkor a király –, nem is kelhettek ki, mert leforráztam őket. Láthatjátok most már, ki az egyetlen igaz szívű a gyermekek között!

Megértették az emberek, megéljenezték a királyfit.

A többi gyerek pedig szégyenkezve vitte haza a sok pompás virágot, mert valamennyien más magot ültettek el, amikor látták, hogy a királyé nem csírázott ki.

A kapzsi

Indiai mese

Élt messze Indiában, az óceán partján egy gazdag paraszt, olyan kapzsi és zsugori ember, hogy messze földön híre járt.

Egyszer kókuszdiót kívánt. Fogott egy ezüstpénzt, és kiment a piacra.

– Mennyiért méred a kókuszdiót? – kérdezte az első árustól.

– Négy rézpénzért.

– Nem tudod-e, hol adnak három rézpénzért? - kérdezte a zsugori.

– De tudom. Itt ni, a szomszédban.

Ment az ember a másik árushoz. Attól meg két rézpénzért akart venni. Az árus egy harmadikhoz küldte.

Végül talált egy olyan árust, akitől egy rézpénzért vehetett volna kókuszdiót. De attól meg azt kérdezte:

– Nem tudod-e, hol adnak ingyen kókuszdiót? Van ugyan pénzem, de sajnálom kókuszdióra költeni.

Azt felelte az árus:

– Ott ni, a tengerparton, látod azokat a kókuszpálmákat? Eredj oda, mássz föl, szedj magadnak, azt ingyen adják.

Megörült a kapzsi ember, futott a tengerhez, fölmászott egy kókuszpálmára, és le akarta szakítani a legszebbik kókuszdiót. Húzta, cibálta, de nem bírt vele: erősen odanőtt az ághoz. Rántott rajta egy nagyot, de csak nem tudta letépni, hanem a lába megcsúszott a pálma törzsén, majdnem leesett.

A kókuszdióba kapaszkodott, úgy lebegett ég és föld között.

Szerencsére egy elefánthajcsár haladt el elefántjával a pálmafa alatt.

– Segíts rajtam, jó ember! - rimánkodott neki a magasból a kapzsi. – Állítsd a fa alá az elefántodat, mássz föl a hátára és vegyél le! Tíz ezüstpénz a jutalmad!

Az elefánthajcsár megtette, amit kért. Fölállt az elefánt hátára, s megfogta az ember lábát, hogy lesegítse.

De abban a pillanatban az elefánt elunta a dolgot, elsétált a fa alól, s most már a hajcsár is ott függött a levegőben a kapzsi ember lábába kapaszkodva.

– El ne engedd a kókuszdiót! Tízezer ezüstpénzt adok, ha nem engeded el! – kiáltotta kétségbeesetten a kapzsinak.

Amikor az a tízezer ezüstöt meghallotta, majd eszét vesztette. „Tízezer ezüst! – gondolta. – Hiszen annyiért ezer meg ezer kókuszdiót vehetek! Én meg ezt az egyet szorongassam?"

És elengedte.

Mind a ketten a tengerbe estek, s talán még máig is úsznak, ha ki nem mentették őket.

A meséket Rab Zsuzsa fordította

OLYAN AZ EMBER MINT AZ ÁRNYÉK LEHELLE
NAPJAI ELENYÉSZNEK MINT AZ ÁRNYÉK

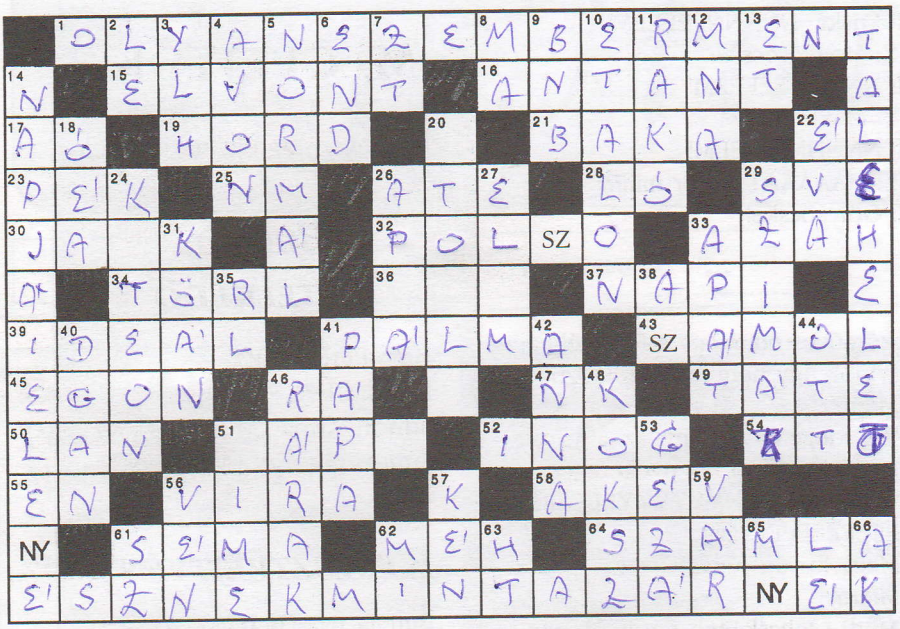

A feladványban a Szentírásból idézünk. Beküldendő a vízszintes 1. és a függőleges 14. A megfejtéseket KERESZTREJTVÉNY felirattal a szerkesztőség címére kérjük 2002. november 20-ig.

VÍZSZINTES:

1. Az idézet első része. Zárt betűk: O. E. N. T. A. E. 15. Nem érzékelhető dolog. 16. Az első Központi hatalmak ellen létrehozott angol-francia-orosz szövetség. 17. Alvó páratlanai! 19. Visel. 21. Katona. 23. Kenyérsütő a mestersége. 25. Nem egyneműi. 26. A. T. E. 28. Patás állat. 29. S. V. E. 30. Kaja betűi keverve. 32. Fordítva: hasáb alakú rúd, építmény. 33. Fordítva: otthon. 34. Törlő vég nélkül! 36. Eretnek párosai! 37. 24 órás. 39. Eszménykép. 41. Törzse csúcsán leveleket hajtó forró égövi növény. 43. Matematikai műveletet végez. 45. Idegen férfinév. 46. A tetejére. 47. Nyak szélei! 49. T. Á. T. E. 50. Rostjáért és olajos magváért termesztett kék virágú növény. 51. Apát betűi keverve. 52. Nem áll szilárdan. 54. Kettő vég nélkül! 55. Személyes névmás (ékh.). 56. Elvira becézve. 58. 25-30 liternek megfelelő űrmérték. 61. Valaminek a fő vonásait feltüntető vázlatos rajz. 62. Családokban élő, hártyás szárnyú. tenyésztett rovar. 64. Pénzbefizetési bizonylat.

FÜGGŐLEGES:

2. Fel ellentéte. 3. Y. L. H. 4. Kozmetikai márkanév. 5. Az átlagnak megfelelő. 6. És angolul. 7. Zita páratlanai! 8. Ebben a 24 órában. 9. B. N. B. 10. Valamely mértékegység állandó, hiteles mintapéldánya. 11. Befőttet főző, be..... . 13. Fordítva: személyes névmás. 14. Zárt betűk: N. A. É. S. M. A. 18. Éva betűi keverve. 20. Fordítva: tüzet szüntetett. 22. Ádám párja. 24. Pozitív töltésű ion. 27. Valaminek ez a legkisebb alkotórésze. 29. Fohászok névelővel. 31. Német város. 33. Szerzetesi elöljáró. 35. Róla páratlanai! 40. D. G. E. N. 41. A katolikus egyház feje. 42. Női név. 44. Fordítva: életben tartó (ékh.). 46. Valamit a tetejére tesz. 48. Kőszénből kapott nagy fűtőértékű tüzelőanyag. 51. Idő angolul. 53. Mézga Aladár apja. 56. Öreg. 57. S a vegyjele. 59. Falakkal megerősített, katonai védekezésre szolgáló hely. 61. Kettős betű. 62. Személyes névmás. 63. Hat szélei! 66. Fakó közepe!

#

Bibliai vetélkedő

Kedves fiatalok!

Folytatjuk bibliai vetélkedőnket. Ismételten szeretnénk buzdítani mindenkit, hogy kapcsolódjon be a játékba, mert a nyertesek között értékes könyveket sorsolunk majd ki. Hajrá!

Márk evangéliumából

1.) Hová küldte Jézus a leprást, miután meggyógyította?

a) a farizeusokhoz
b) a paphoz
c) haza

2.) Folytasd az idézetet!

„A szombat lett az emberért, és nem....."

3.) Kinek vétette fejét Heródes?

a) János
b) Péter
c) András

4.) Mit követett el Barabás?

a) árulást
b) gyilkosságot
c) lopást
d) rablást

5.) Tedd időrendi sorrendbe a mondatokat!

1. a) Jézus felment a hegyre imádkozni.
b) Megparancsolta a tanítványainak, hogy szálljanak bárkába.
c) Kísértetnek nézték, amint a tengeren járt.

2. a) Aki nem fogadja Isten országát úgy, mint egy kisgyermek, nem megy oda.
b) Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket!
c) Kisgyermekeket vittek hozzá.

A megfejtéseket 2002. november 20-ig küldjétek be a szerkesztőség címére!

Jó szórakozást!

VICCEK

– Miért önt a szőke nő vizet a számítógépébe?
– Mert szörfözni akar a Neten.

***

– Mi az, amikor a szobabútor kirándulni megy?
– Garnitúra.

***

Iskolai bakik:

Történelemóra

1. A Magna Charta kimondta, hogy senkit sem ölhetnek meg kétszer ugyanazért a bűnért.
2. A sötét középkor egész Európát bevilágította.
3. Luther Mártont kiszögezték a wittenbergi templom kapujára.

Irodalomóra

1. A Bibliát Gutenberg találta föl.
2. Petőfi Sándornak Petrovics Emil volt az édesapja.
3. Petőfi egy pesti színházba állt be statisztikusnak.

Földrajzóra

1. Az őserdő olyan terület, ahová emberi kéz még nem tette be a lábát.
2. Franciaországban káposztát és franciasalátát termesztenek.
3. Spanyolország legnagyobb hegyei a Piramisok.

Biológiaóra

Az ebihal átmenet az eb és a hal között.

Fizikaóra

Az ember nem győz hálálkodni Edisonnak, akinek lángelméjéből kipattant a villamos, amely szikrájával hajtja a kocsit, és benne az utast.

***

Találkozik a nyuszika mókuskával az erdőben.

Mókuska ökölbe szorított kézzel ül egy farönkön.

Kérdezi tőle nyuszika: Mókuska! Mi van a mancsocskádban? Diócska?

Mókuska: NNNNNEEEEEM!
NY: Mogyorócska?
M: NNNNNEEEEEM!
NY: Makkocska?
M: NNNNNEEEEEM!
NY: HÁÁÁÁÁT akkor miii???
M: Görcsöcske!

***

A kőműves odamegy a főnökéhez:
– Főnök, így nem lehet dolgozni!
– Miért?
– Az idegeimre megy az a vacak talicska! Állandóan így nyekereg:
NYYYÍÍÍÍÍÍÍÍÍK-NYYYYYYEEEEEE-EEEEEEEEEEEK!!!!!!!!
– Maga ki van rúgva!
– Miért?
– Mert a talicskának így kéne nyekeregnie:
NYIK-NYEK-NYIK-NYEK-NYIK-NYEK-NYIK-NYEK!

***

– Ki az abszolút sovány?
– Aki magába roskad és mellé esik.

***

– Miért késik a homokóra?
– Mert por került a szerkezetébe!

***

Szőke nőtől kérdezi a barátnője:
– Tudod, mikor születik a legtöbb gyerek?
– Nem tudom.
– De buta vagy! Hát a kilencedik hónapban!
Hazamegy, és azt gondolja, elsüti ezt a férjének is.
– Tudod, mikor születik a legtöbb gyerek?
– Nem tudom.
– De buta vagy! Hát szeptemberben!!!

***

Nyuszika lélekszakadva rohan az erdőben, amikor nekiszalad a medvének.
– Na de hová ilyen sietve, nyuszika?
– Üldöz a róka, meg akar enni!
– Gyere, bújj ide a zsebembe, majd én megvédelek! - ajánlja fel a medve.

MEGFEJTŐK

Helyes megfejtést küldtek be:

Bibliai Vetélkedő

Bíró Péter (Rát)
Butella Éva (Beregszász)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)

Keresztrejtvény

Butella Éva (Beregszász)
özv. Kertay Sándorné (Borzsova)
Kojsza Krisztián (Kincses)
Mészáros Györgyi (Técső)
Demjén Izabella (Rát)
Molnár Csaba (Ungvár)
Simon Anna (Munkács)
Oltvai Károly (Ungvár)

Könyvjutalomban részesült:

Simon Anna munkácsi olvasónk

Gratulálunk!

Nemsokára feltűnik a róka, aki szintén belerohan a medvébe.
– Hová ily sebesen, róka koma?
– Meg akarom enni a nyuszikát! Nem láttad errefelé?
– Én aztán nem! - mondja a medve.
– Na de, mi az ott a zsebedben? - kérdezi a róka?
Mire a medve nagyot csap a zsebére:
– Ez? Csak a fényképe...

***

Béla hazamegy az orvostól, és nagyon nyugtalannak tűnik.
– Mi a baj?- kérdezi a felesége.
– A doki azt mondta, hogy most már mindennap be kell vennem egy tablettát, életem végéig.
– És? Sok embernek kell tablettát szedni egész életében!
– Tudom, de a doki nekem csak négyet adott!